

מגפת הקורונה ה'תש"פ – היבטים היסטוריים, רפואיים והלכתיים

הרב פרופ' אברהם שטינברג

תוכן העניינים

2	א. הקדמה
2	ב. רקע היסטורי
	1. מגפות בעבר
	2. מגפת הקורונה
4	ג. רקע רפואי
5	ד. פרטי דינים והלכות
	1. התנהגות כללית והחיוב לשמוע לשלטונות ולמומחים בזמן מגפה
	2. הגדרת מגפה
	3. תפילות, תעניות וצדקה
	4. סיכון עצמי של הצוות המטפל – רופאים, אחיות, אנשי מעבדה, טכנאים
	5. סיכון עצמי בטיפולים ניסיוניים ובמציאת חיסון
	6. תפילה במניין, נשיאת כפיים, קריאת התורה, ישיבות ותלמודי תורה
	7. ברכת הגומל
	8. שבת ויום טוב
	9. פסח
	10. ספירת העומר
	11. פורים
	12. ראש השנה
	13. יום הכיפורים
	14. טבילה המקווה
	15. טבילת כלים
	16. ביקור חולים
	17. קבורה
	18. אבלות
	19. ברית מילה
	20. נישואין
23	ה. קדימויות בטיפול בחולי קורונה במצב של מחסור חמור
	1. פתיחה
	2. מצבים של קביעת קדימויות בזמן מחסור
	3. מקורות הלכתיים לדיון בקדימויות להצלה
	4. גדרי ההלכה בקביעת קדימויות להצלה
29	ו. סיכום

א. הקדמה

מגפת¹ הקורונה² בעידן המתקדם והמודרני, אחר מאה שנים מאז מגפה עולמית גדולה בסדר גודל כזה – מגפת השפעת הספרדית³ - הכתה בתדהמה את העולם כולו, ובתוכו את המדענים והמומחים השונים. בעשרות השנים האחרונות היו הרבה מדענים שהודיעו בגאון ובגאווה שהאנושות בעידן המודרני על הישגיו המדעיים והטכנולוגיים האדירים לא תראה עוד מגפות עולמיות, אך הולך ומתברר שהאנושות - עם כל קדמתה והישגיה - איננה מסוגלת למנוע מגפות כלל עולמיות, איננה יודעת לטפל בהן בזמן אמת, ואחוזי התמותה והתחלואה הם עצומים ורחבים עד מאד, כפי שהיה במצבים דומים בעולם העתיק ובימי הביניים⁴. ושוב הוכח שיש מנהיג לבירה, שבורא עולם מנהיג את עולמו.

מאמר זה נכתב בראשית חודש אייר ה'תש"פ (אפריל 2020) כאשר אנו בעיצומה של המגפה העולמית, וסופה מי ישרנו. הנתונים האפידמיולוגיים המשמשים רקע למאמר זה נכונים רק למועד כתיבת המאמר, אך הסיכומים הסופיים של האסון העולמי עוד רחוקים, ועל פי הניסיון המצטבר והמודלים לתחזית האירועים אנו צפויים, לא עלינו, למספרים גדולים וחמורים בהרבה.

להלן הנתונים הכלליים נכון לעת כתיבת המאמר:

בעולם – כמחצית האוכלוסייה העולמית נמצאת בבידוד או בהסגר; קרוב ל-3,000,000 אנשים חולים; כ-200,000 מתים; והמגפה מתרחשת בלמעלה מ-210 מדינות.
בישראל – למעלה מ-15,000 נדבקים וחולים, כ-100 מונשמים, וכ-200 מתים.

מגפת הקורונה יצרה שורה ארוכה של דילמות הלכתיות, חלקן מוכרות ממגפות עולמיות קודמות, וחלקן חדשות יחסית שטרם נידונו בפירוט בעבר.

במאמר זה אסקור את הרקע ההיסטורי של מגפות בכלל, ומגפת הקורונה בפרט; הרקע המדעי-רפואי של מגפת הקורונה; וההיבטים ההלכתיים שמגפה זו יצרה.

א. רקע היסטורי

1. מגפות בעבר

בתנ"ך מציינו תיאורים של מספר מגפות, אך הן היו מוגבלות לעם ישראל, או לאומה בודדת אחרת: דָּבָר מצרים⁵, המכה החמישית מעשר המכות, שפגע רק בבעלי החיים של המצרים, ולא בבני אדם⁶; כשנכנסו המרגלים לארץ, היה הדָּבָר נוגף את הגדולים מאנשי כנען, ומתעסקים בני העיר בקבורתם⁷; במגיפה הקשורה לקורח מתו 14,700 אנשים, בנוסף ל-250 האנשים שהיו קשורים ישירות עם קורח⁸; במגיפה בבעל פעור מתו 24,000 איש⁹; במגיפה בימי דוד, בעקבות

¹ מגפה היא משורש נגף שפירושו מביס, מפיל, מכריע. מכאן גם השם העברי 'נגיף' למונח וירוס, היינו גופיף הגורם למגפה. באנגלית מבדילים בין אפידמיה (epidemic) – מחלה (לרוב זיהומית) שמתפשטת במהירות, ופוגעת באנשים רבים בו זמנית; ופנדמיה (pandemic) – מחלה (לרוב זיהומית) שפוגעת באזורים גיאוגרפיים נרחבים (בכל המדינה, או בחלקים גדולים של כל העולם), ובמספר אנשים רב במיוחד. שם נרדף למגפה באנגלית הוא plague (מקור השם מהמילה הלטינית plaga, שפירושו מכה), אם כי לעתים הוא משמש באופן ייחודי למגפת דָּבָר – ראה להלן.

² מגפת הקורונה הוכרזה על ידי ארגון הבריאות העולמי של האו"ם כפנדמיה.

³ ראה להלן.

⁴ מעניין לציין כי בעקבות הפנדמיה של השפעת הספרדית משנת 1918 נכתב מאמר מסכם בביטאון המדעי היוקרתי Science (מיום 30.5.1919, pp. 501ff, N.S. Vol XLIX, No. 1274) - שכמעט שניתן רק לשנות את התאריך, והדברים יהיו תואמים כמעט לחלוטין עם מה שקורה כיום במגפת הקורונה.

⁵ שמות ט ג-ז.

⁶ גם מכת בכורות מכונה נגף – שמות יב יג.

⁷ תנחומא, שלח, ז.

⁸ במדבר יז יד.

⁹ במדבר כה ט.

החטא של מניין האנשים, מתו 70,000 אנשים¹⁰; רבים מהפלשתים שלקחו את ארון ה' הוכו ומתו במחלת העפלים = הטחורים¹¹. יש הסבורים שהמדובר בדזינטריה, שהיא מחלה זיהומית של מערכת העיכול הגורמת לשלשולים¹², ויש הסבורים שהעופל הוא הבובון של מחלת הדֶּבֶר¹³; 50,070 מאנשי בית שמש מתו "כי ראו בארון ה'"¹⁴; 185,000 מחיילי צבא אשור של סנחריב הוכו בלילה¹⁵. על מגיפה זו דנו חז"ל¹⁶, וכן יוסף בן מתתיהו¹⁷, וחוקרים אחדים¹⁸, אשר העלו השערות שונות על מהות המגיפה.

המונח 'דֶּבֶר' במקרא ובחז"ל כולל בוודאי גם את המחלה הרפואית בשם זה¹⁹, אכן בדרך כלל אין כוונת במקרא וחז"ל דווקא למחלה מסוימת, אלא הוא שם כללי לכל מחלה מדבקת²⁰, שגורמת למוות של מספר אנשים מאותה מחלה בסמיכות של זמן ומקום. דֶּבֶר הוא, איפוא, שם נרדף למגיפה ולנגף. ייתכן שמקור השם 'דֶּבֶר' הוא בעובדה שכולם מדברים בו, בגלל החללים הרבים שהוא מפיל. יש מי שכתב²¹, שמקור השם הוא "דבר ה'", המתקיים במותו הפתאומי של הנפגע²².

גם בתקופת המשנה מתוארת המגפה שפגעה ב-24,000 מתלמידי רבי עקיבא²³.

בעולם העתיק תוארו מספר מגפות שהקיפו את העולם העתיק, לדוגמא: בעת המלחמה הפלופונונית בשנת 430 לפה"ס, הייתה מגפת דֶּבֶר, שהביאה למות רבע מהלוחמים האתונאים, ורבע מהאוכלוסייה האזרחית.

בימי הביניים היו מגפות קשות. לדוגמא: מגפת הדבר של יוסטיניאנוס בשנת 541, שהביאה למותם של כ-25 מיליון בני אדם, שהיוותה כ-13% מהאוכלוסייה הכללית בעולם באותה עת; המוות השחור במאה ה-14 למנינם, אף היא כנראה מגפת דבר, שהחלה באסיה ועברה לאירופה, ובמשך 6 שנים גרמה למותם של 25 מיליון בני אדם בסין, ועוד 20-25 מיליון מבני אירופה, שהיו רבע מכלל האוכלוסייה²⁴.

¹⁰ שמו"ב כד טו. וראה עוד בספרו של יוסף בן מתתיהו, קדמוניות היהודים ז: 324.

¹¹ שמו"א ה ט, יב.

¹² על פי יוסף בן מתתיהו, קדמוניות היהודים 2: 300. דזינטריה נגרמת על ידי חיידקים ובעיקר שיגלה, ועל ידי טפילים ובעיקר אמבות.

¹³ ראה באנציקלופדיה העברית, כרך יא, ע' דֶּבֶר, עמ' 871; ש.ה. בלונדהיים, קורות א: 265, 1955.

¹⁴ שמו"א ו יט.

¹⁵ מל"ב יט לה; ישעיה לו לו. וראה עוד בדבה"ב לב כא.

¹⁶ ראה סנהדרין צד ב-צה א; מגילה לא ב; שמות רבה יח ה; ילקוט שמעוני, ישעיה פ"י רמז תטו.

¹⁷ קדמוניות היהודים, כרך ב, ספר י, פ"א סע' 21. על פי תיאורו ייתכן שהמגיפה נבעה משתיית מים מזוהמים.

¹⁸ ראה ש.י. פייגין, בספר מסתרי העבר: מחקרים במקרא ובהיסטוריה עתיקה, תש"ג, עמ' 88 ואילך; ז. יעבץ, תולדות ישראל, תרפ"ז, ח"ב עמ' 140 ואילך; מ. ואהלמן, תקופת ישעיהו וחזיונותיו, תרפ"ט, עמ' 267 ואילך; ד. ילון, חקרי מקרא: באורים חדשים במקראות (ישעיהו), תרצ"ט, עמ' צא ואילך; נ. רוגין-מאור ונ. רוגין, הרפואה קלו: 650, 1999; י. מרגולין, הרפואה קלח: 171, 2000. חוקרים אלו מדברים על מחלת חום פתאומית, על רעידת אדמה, על שריפה, או על הדף אוויר אדיר.

¹⁹ מחלה מדבקת הנגרמת על ידי החיידק Yersinia Pestis, שמתקיים בטבע במכרסמים שונים, כגון חולדות, ועובר לבני אדם באמצעות עקיצת פרעושים. השם הלועזי הוא Bubonic plague.

²⁰ ראה תרגום אנקלוס דברים כח כא: דבר - מותא. וראה במשנת תענית ג, ד, "איזהו דבר?" וכו'.

²¹ רש"י הירש, שמות ט ג.

²² ראה בהרחבה על הדֶּבֶר במקרא ובחז"ל בספרי "אנציקלופדיה הלכתית רפואית" מהדורה חדשה תשס"ו כרך ד עמ' 403-412.

²³ יבמות סב ב. [אמנם באיגרת רב שרירא, סיבת המוות של תלמידי רבי עקיבא היא "שמדא", שמשמעותה הריגה בידי הרומאים. - העורך]

²⁴ מגפה זו גרמה לאחד הפרקים הטרגיים בתולדות עם ישראל, עם עלילות דם, אנטישמיות גואה, ופרעות ביהודים. היהודים חיו לרוב בקהילות מסוגרות, בניגוד לנוצרים שנהגו בזמן המגפה להתקבץ בכנסייה, ובכך להפיץ את המחלה, וכן הקפידו היהודים יותר על היגיינה בגין חיובים שונים לנטילת ידיים ורחיצה. עקב כך נראה היה בעיני הנוצרים כי היהודים מתו פחות, ולכן בין ההמונים הנוצרים נפוצה השמועה כי היהודים הרעילו את בארות המים, והתכוונו להשמיד את העולם הנוצרי.

בעת החדשה היו מספר מגפות חמורות²⁵. לדוגמא: שבע מגפות כולירע²⁶ עם הפסקות קצרות ביניהן משנת 1816 ועד שנת 1966. מגפות אלו התרחשו באזורים גיאוגרפיים שונים ברחבי העולם^{27,28}; השפעת הספרדית²⁹, שהחלה בשנת 1918 והקיפה כמעט את כל העולם. היא נמשכה כשנה וחצי, נדבקו בה כחצי מיליארד אנשים, והיא קטלה כ-50 מיליון אנשים³⁰; מגפת האבולה, שהחלה ב-1976 באפריקה, והיא מתפרצת מחדש כל 2-3 שנים. שיעור התמותה גבוה ועומד על כ-40% מהנדבקים; מגפת האיידס שהחלה בשנת 1981 באפריקה, והתפשטה לכל העולם. מעריכים כי עד כה מתו ממגפה זו כ-27 מיליון אנשים; מחלת SARS, שהחלה בשנת 2003 ומקורה בנגיף ממשפחת הקורונה; מחלת MERS, שהחלה בשנת 2012 במזרח התיכון, והתפשטה למדינות רבות.

2. מגפת הקורונה

מגפה זו התפרצה לראשונה בדצמבר 2019 בוואהן, בירת מחוז חוביי שבסין. אחת ההשערות היא שהנגיף עבר לראשונה לבני אדם מעטלפים, נחשים, או בעלי חיים אחרים אשר נמכרו בשוק הדגים בוואהן באופן לא חוקי, בו נמכרים מלבד דגים גם בעלי חיים רבים נוספים. יש שחשדו שמוצא הנגיף היה ממעבדה לנגיפים בוואהן שניסוי מסוים יצא מכלל שליטה.

בישראל התגלה מקרה ראשון ב-27.2.2020.

ב. רקע רפואי

מחלת נגיף קורונה³¹ - COVID-19 - 2019 - היא מחלה זיהומית הפוגעת בבני אדם, ונגרמת על ידי הנגיף SARS-CoV-2³³ מתת משפחת נגיפי קורונה. ככל הנראה מוצאו מבעלי חיים, אך התפשטותו היא מאדם לאדם.

תסמיני המחלה דומים לתסמיני השפעת, והם כוללים חום, שיעול, בעיות בדרכי הנשימה דוגמת קוצר נשימה וקשיי נשימה, ובמקרים מסוימים המחלה עלולה להוביל לדלקת ריאות קשה, אי ספיקה נשימתית, אי ספיקת כליות, ואף מוות. תוארו גם תסמינים במערכת העיכול (שלשולים וכאבי בטן), כאבי שרירים, ופגיעה זמנית בחושי הטעם והריח.

שיעור החולים הקשים אשר לרוב נזקקים להנשמה מלאכותית הוא כ-10% מהנדבקים. שיעור השורדים לאחר שהונשמו הוא 15-20%.

שיעור התמותה הממוצע בעולם הוא 3-4%, אך הוא משתנה בהתאם לגיל החולה, בהתאם למיקומים גיאוגרפיים, ובהתאם ליכולות של מערכות רפואיות שונות להעניק טיפול מתקדם. שיעור התמותה עולה מאוד בנפגעי קורונה שיש להם מחלות רקע משמעותיות ומגבלות בתפקוד.

הנגיף עובר מאדם לאדם דרך שיעול, התעטשות, והפרשות מהגוף. הנגיף עובר גם במגע לא ישיר, כאשר נשא של הנגיף נוגע בחפץ, ואדם בריא שייגע באותו החפץ יכול להידבק גם הוא.

²⁵ תיאור מעניין על מגפת הדבר בגטו היהודי ברומא בשנת 1656 נמצא בספר 'אוצר החיים' לרב ולרופא יעקב צהלון (פ"ב סעי' יט).

²⁶ Cholera. באותה תקופה "עברתו" את שם המחלה ל-חולי-רע. זו מחלת המעי הדק עם שלשולים קשים, הנגרם על ידי החיידק Vibrio Cholerae. מקור ההדבקה הוא בדרך כלל במחזור צואה-פה, כאשר אדם נגוע מפרש את החיידק בצואתו, או משתמש במזון או במי שתייה מזוהמים בחיידק.

²⁷ מגפות אלה יצרו דיונים הלכתיים רבים יותר ממגפות אחרות. ראה סיכום בנידון בספר: Zimmels HJ: Magicians, Theologians and Doctors. E Goldston & Son, 1952.

²⁸ רבי עקיבא איגר שימש ברבנות בעיר פוזן בתקופת מגפת הכולירע השנייה – בשנים 1829-1837 – וקבע סדרי חיים על פי ההלכה. דברים אלו נדפסו בס' אגרות רבי עקיבא איגר, אגרות עא-עג. אגרת עא נדפסה גם בחלק מהמהדורות של חידושי רעק"א לנדריס נט א. וראה להלן בחלק ההלכתי.

²⁹ נגרמה על ידי זן אלום במיוחד של נגיף מתת-המין 1N1H של המין Influenza A.

³⁰ תיאור מפורט של מגפה זו ראה: Brown J: Influenza - The Hundred Year Hunt to Cure the Deadliest Disease in History. Simon & Schuster, 2020

³¹ משפחת נגיפים זו נקראת כך בגלל צורת הנגיפים ככתר במיקרוסקופ אלקטרוני.

³² Corona Virus Disease-19, 2019 על שם התפרצותו בשלהי שנת 2019

³³ Severe Acute Respiratory Syndrome Corona Virus 2.

תקופת הדגירה של הנגיף, במהלכה לא מופיעים תסמינים, היא בעלת שונות מסוימת. החציון הוא 5 ימים, כ-97% יגלו תסמינים עד 11 ימים, אך התקופה יכולה לנוע בין יומיים ל-14 יום, ובמקרים נדירים אף יותר מכך. במהלך תקופה זו הנשא יכול להדביק אחרים גם אם הוא ללא כל תסמינים.

אבחון המחלה מתבצע באמצעות לקיחת דגימה מהנבדק. הדגימה יכולה להיות נוזלי גוף שנלקחים מרקמות מערכת הנשימה כמו ליחה או כוּח, או לחלופין מאזורים בדרכי הנשימה העליונות כמו ריריות האף והגרונ. הדגימות נאספות באמצעות מְטוֹש סטרילי. מדגימות אלו מפיקים את החומר הגנטי, ומשווים אותו לחומר גנטי של הנגיף. במקביל, הולכות ומתפתחות שיטות זיהוי הנגיף באמצעים שיכולים לספק את התשובה תוך זמן קצר יחסית. סביר שבעתיד הקרוב ניתן יהיה לבצע בדיקה סרולוגית של הנוגדנים אצל הנבדק (IgG ו-IgM), על פיה ניתן יהיה לדעת אם הוא חלה בעבר והבריא, או אם הוא נמצא בשלב הפעיל של המחלה, או שהוא טרם נחשף למחלה.

נכון למועד כתיבת מאמר זה טרם הצליחו לפתח חיסון לנגיף הקורונה, אך התקווה היא שדבר זה יתרחש בעתיד הנראה לעין, ובכך ניתן יהא להתגבר על מגפה זו.

כמו כן נכון למועד כתיבת מאמר זה טרם נמצא טיפול יעיל למחלת הקורונה, ונעשים ניסיונות שונים בתרופות שיעילותן ובטיחותן טרם הוכרעה. ביניהן יש לציין תכשירים אנטי-וירליים שונים ותכשיר אנטי-מלריה.

הדרך היחידה להתמודד עם מגפת הקורונה לעת הזאת היא מניעת התפשטותו והדבקתו. לשם כך ניתנו מספר הנחיות, ובמדינות רבות הפכו חלק מההנחיות לחובות בנות אכיפה.

בין השאר יש לציין את הפעולות הבאות: רחיצת ידיים נכונה עם מים וסבון, או עם נוזלים המכילים אלקוהול; היגיינה של שיעול ועיטוש לשקע המרפק, ולא לכף היד; ובעיקר – ריחוק חברתי בדרכים שונות: מרחק של לפחות 2 מטרים זה מזה, הימנעות מלחיצת ידיים חיבוקים ונשיקות, הימנעות מהתקהלות של יותר מ-10 אנשים או אף פחות מכך תוך שמירת המרחק הנ"ל ביניהם, וכן כיסוי האף והפה במסכה רפואית, על מנת למנוע התזת רסיסים זעירים לסביבה. מי שנמצא שהוא נשא של הנגיף, או שבא במגע ישיר עם נשא, חייב בבידוד מוחלט בחדר, בבית, או במתקן רפואי מתאים. במדינות או באזורים שבהם ההדבקה משמעותית, יש שחייבו סגר מלא או עוצר של כל התושבים. בכל המדינות שנפגעו מנגיף הקורונה נאסרה כניסה ויציאה של התושבים למדינות אחרות.

מגפת הקורונה גרמה לנזק כלכלי עצום ליחידים, לחברות, לענפי משק ולמדינות שלמות, ירידה משמעותית בבורסה, ושיעורי אבטלה עצומים. בגין דרישות הבידוד, ההסגר והעוצר נסגרו ענפי משק רבים, כגון עסקי תיירות, תעופה, חנויות, חברות מסחריות ותעשייתיות, מוסדות ועמותות. בחלק מהמקרים הוגבל מספר העובדים ל-20-30% ממצבת העובדים, והשאר פוטרו או הופנו לחופשה ללא תשלום.

כמו כן בוטלו אירועים עולמיים, לאומיים ופרטיים, כגון ועידות בינלאומיות, אירועי תרבות וספורט, חגיגות ומסיבות. נגרמה גם פגיעה משמעותית באירועים דתיים, כולל תפילות במניין, לימוד בתלמודי תורה ושיבות, מסיבות מצווה, חתונות, לוויית, אירועי חגים, ועוד.

ג. פרטי דינים והלכות

1. התנהגות כללית והחיוב לשמוע לשלטונות ולמומחים בזמן מגפה

א. על פי הגמרא יש לברוח מן העיר בזמן שיש בה דָּבָר³⁴.

³⁴ ב"ק ס ב. וראה מהרש"א שם; שו"ת רשב"ש סי' קצה; שו"ת מהרי"ל סי' מא(א); רמ"א יו"ד קטז ה (וראה הקדמת הרמ"א לספרו מחיר היין על מגילת אסתר שכתב שברח מעירו קראקא לעיר שידלוב בגלל "עיפוש האוויר והחוליי"); מג"א סי' תרכו סק"ג. ועצה זו נרמזה כבר על ידי הנביא ירמיהו (כא ט-ל). וראה בביאור הגר"א יו"ד סי' קטז סקט"ז; תו"ת דברים פל"ב אות עה. וראה עוד זוהר וירא דקיי"ג ע"א; סי' חסידים הוצאת מק"נ סי' שעב, ושם הוצאת ויסטינצקי סי' שעב; רבנו בחיי עה"ת במדבר טז כא; יש"ש

וכתבו פוסקים שהעצה ההלכתית היא לברוח בתחילת המגיפה, אבל כאשר המגיפה כבר התפשטה, עדיף שלא לצאת מהבית ומהעיר³⁵. ויש מי שכתב, שאלו שכבר חלו במחלה זו, או אלו המסוגלים להיות לעזר לאחרים בשירותם, לא יברחו מהעיר בשעת מגיפה³⁶. אכן, במגפת הקורונה ההנחיות הן דווקא להישאר בבית, לא לצאת כלל, ובוודאי לא לעבור למקומות אחרים.

ב. חובה על כל התושבים להתנהג בזמן המגפה על פי מה שינחו אותם המומחים לדבר, בהתאם לנתונים של המחלה המדבקת, ובהתאם לידע באותו זמן ובאותו מקום. הלכה זו נובעת מהחיוב של "ונשמרתם מאד לנפשותיכם", ומהחיוב של "לא תעמד על דם רעך", ומגדרי חמירא סכנתא מאיסורא, ומגדרי פקוח נפש, ומגדרי רודף וחב לאחרני, ומגדרי דינא דמלכותא דינא. וכן יש בזה משום חילול, השם ובחול"ל גם משום איבה – שיאמרו הגויים שהיהודים מפיצים את המחלה.

בשו"ת הרשב"ש סי' קצה כתב:

"בימות המגפה צריך להיזהר בתכלית השמירה, ושיוסיף בהנהגתו לנקות המותרים, ושלא להרבות במזון, ושיאכל דברים טובי האיכות ומעטי הכמות, וירבה המנוחה וירחיק היגיעה, וירבה מהמנוחים הטובים, וירחיק האנחה וירבה השמחה, כל זה בקצה אחד מהקצוות ולא יספיק בזה המצוע בלבד".

ובאגרות רבי עקיבא איגר, איגרת עג כתב:

"גם הזהרתי פעמים הרבה באזהרה אחר אזהרה שיהיו הנהגתם באכילה ושתייה כפי אשר סדרו ואשר שפטו הרופאים להיזהר מזה, וירחקו כמטחוי קשת כאילו הם מאכלות אסורות, ולא יעברו על דבריהם אף כמלוא הנימה, ובכלל הזה להישמר מכל דבר ודבר, כגון שלא לצאת שחרית מביתו אליבא דריקנא, וההכרח לשתות חמין מקודם, והעובר על ציווי הרופאים בסדר ההנהגה חוטא לה' במאוד, כי גדול סכנתא מאיסורא, ובפרט במקום סכנה לו ולאחרים שגורם ח"ו התפשטות החולי בעיר וגדול עווננו מנשוא"³⁷.

ג. כאשר התברר שבריכוזי החרדים בישראל, בארה"ב ובאנגליה אחוז הנפגעים הוא גדול לעין שיעור מהנפגעים באוכלוסייה הכללית, יצאו כמעט כל הרבנים וראשי הישיבות בקול קורא ובפסקי הלכה ברורים למלא אחרי ההנחיות המקצועיות של רשויות השלטון בכל דבר ועניין, להפסיק את הלימודים בישיבות ובתלמודי התורה, להתפלל ביחידות בבתים, לצמצם עד מאד את ההשתתפות בחתונות, בבריתות מילה, בלוויות וכד'. חלקם הורו שאף לא לקיים מניינים מצומצמים בשטחים פתוחים, וחלקם הורו שכל עוד משרד הבריאות מאשר תפילות במניין בשטח פתוח ובמרחק של 2 מטרים איש מרעהו מותר להמשיך להתפלל כך בציבור, ומשהשלטונות אסרו אף זאת – הורו להתפלל ביחידות בלבד. בכל מקרה אסרו לקיים אירועים עם משתתפים אחרים, ואף אירועי מצוה ושמחה, להסתגר בבתים, ובעיקר – כל הרבנים וראשי הישיבות מכל החוגים הדתיים והחרדיים חייבו להישמע להנחיות של הגורמים המקצועיים והממשלתיים ככתבם וכלשונם.

וכך מצינו שכמעט כל גדולי הרבנים וראשי הישיבות התבטאו בצורה ברורה וחד משמעית ביחס לחובה להישמע להוראות הרופאים:

- "בעניין הוראות הרופאים יש לשמור עליהם, וחלילה לזלזל בחייו או בחיי אחרים בעניין שיש בו אף ספק ספקא של פקו"ל או לזולתו, ואיסור חמור

ב"ק פ"ו סי' כו; שו"ת זרע אמת סי' לב. וראה שלי"ה שער האותיות אות דל"ת דרך ארץ, ומג"א סי' תרכו סק"ג, שדין זה חל במיוחד על הורים לצאת עם ילדיהם ממקומות המגפה.

³⁵ שו"ת מהרי"ל סי' מא; יש"ש ב"ק פ"ו סי' כו; רמ"א יו"ד קטז ה. וראה עוד בנידון בשו"ת דברי משה (מזרחי) חחו"מ סי' פא.

³⁶ יש"ש ב"ק פ"ו סי' כו.

³⁷ וראה באגרות רעק"א איגרת עא שכתב הנהגות שונות הנובעות מקביעות של מומחים בזמנו להישמר מקור, לדאוג לאוכל בריא וטוב, לדאוג לניקיון הגוף והבגדים, לטייל באוויר הצח ולפתוח חלונות לאוויר, ולהימנע מעצבות.

שלא להתחכם כנגד הוראות הרופאים, וחמירא סכנתא מאיסורא, והוא פקוח נפש וחב לאחריני, וחטא גדול לזלזל בהוראות אלו³⁸;

● "פשיטא שכל ירא ד' חייב להישמר מאד ולהוסיף זהירות על המתחייב ללא יוצא מן הכלל, וחלילה אם אינו עושה כן ונשמר ככל יכולתו בכל כללי ההיגיינה וההרחקות מלבד שהוא מפקיר נפשו ועובר על "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" הרי הוא גם בחשש להיות פוגע בנפשות אחרים ח"ו, ובעיקר אלו המבוגרים והחולים, וחלילה להיכשל בחשש אחד מג' החמורות"³⁹;

● "הרואה כאלה המזלזלים בהוראות משרד הבריאות מחויב למחות בידם ולהודיע לשלטונות כי הם בגדר רודף ח"ו. ונשמרתם מאד לנפשותיכם, ולא תעמוד על דם רעך, זוהי חובת השעה ללא שום הוראת היתר בזה"⁴⁰;

● יש לשמוע לרופאים, מי שמזלזל בהוראות הרופאים ועלול להביא אחרים לסכנה דינו כרודף, אם גרם למותו של אחר בגלל זלזול בהוראות הרופאים דינו קרוב למזיד, מותר לגעור במי שחייב בידוד ולמרות זאת יצא החוצה, מותר למסור לרשויות החוק את מי שמפר את הוראות משרד הבריאות, מותר להשאיר טלפון פתוח בשבת למקרה שהרופאים יצטרכו להשיגו ויוכל לענות בשל חשש פקוח נפש⁴¹.

● "וכן יש ללמוד גם בימינו אלה, להקפיד הקפדה יתירה על ההוראות של גורמי הרפואה המוסמכים, ועל כל התקנות של משרד הבריאות, ולא לחרוג מהם. ואלה שנגזר עליהם להיות בבידוד אל יצאו מפתח ביתם ולא יסכנו את הרבים"; "וכאן מקום אתי להודיע את צערי, כעסי וכאבי על אלה שלא נשמעים להורות הרשויות ומפירים את פקודת הבידוד, והלוא ידעו שהם עלולים ח"ו להדביק אנשים במחלה קשה זו, ולגרום ח"ו למותם, ואיבוד נפש אף ע"י גרמא ודגרמא דגרמא בכוח שני ובכוח כוחו יש בו עוון רציחה בידי שמים, ואף שח"ו אינם מתכוונים להרע ולהזיק לאיש, מ"מ הוי כהורג נפש בשגגה ע"י גרמא, שגדול עונו מנשוא"⁴².

● "כבר הודעתי ופרסמתי ברבים את דעתנו, דעת התורה הקדושה, כי אין שום הלכה בעולם שבכוחה לגבור על הוראות הרופאים והנחיות משרד הבריאות שנועדו לשמור על בריאות הציבור. ואדרבה, כל אדם שנותן יד למניינים אלו נכנס לגדר רודף ומסכן הבריאות, ואפשר כי עוון רציחה בידו"⁴³.

ד. אשר על כן, לאור ההנחיות המקצועיות בכל העולם שהדרך היעילה ביותר למנוע את התפשטות הנגיף היא שהייה של האוכלוסייה בבידוד או בהסגר, גם אם דבר זה כרוך בביטול תפילה בציבור, או בביטול לימוד תורה ברבים וכד' – חובה לשמור בקפדנות על כל הכללים וההנחיות המקצועיים, ומותר להטיל על אוכלוסיות כאלה סגר לצורך הגנה והצלה של אחרים.

ה. ויש לציין כי הרעיון שבידוד והסגר מועילים במחלות מדבקות נמצא כבר בתורה ביחס למצורע⁴⁴. וכבר חז"ל הזכירו את הצורך הגדול להסתגר בעת מגיפה:

ת"ר דָּבַר בעיר כנס רגליך, שנאמר: ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר⁴⁵, ואומר: לך עמי בא בחדריך וסגור דלתך בעדך⁴⁶, ואומר: מחוץ תשכל חרב

³⁸ אגרת "מן המצר קראנו" בחתימת כל חברי הבד"צ של העדה החרדית בראשות הגאב"ד הגר"ט וייס והראב"ד הגר"מ שטרנבוך, מיום ד' ניסן תש"פ.

³⁹ אגרת של רבני הי"פג הירושלמי" בחתימת הגר"צ פרידמן, הגר"ש דויטש, הגר"ע אויערבאך, הגר"ש מרקוביץ, הגר"א דויטש, הגר"י ארנברג, מיום ד' בניסן תש"פ.

⁴⁰ אגרת של רבני בני ברק הגר"א לנדא והגר"ש רזנבלט מיום ד' בניסן תש"פ.

⁴¹ תשובות של הגר"ח קנייבסקי לשאלות שנשאל. פורסם ברבים באתרי החדשות החרדיים.

⁴² קונטרס מנחת אשר – בתקופת הקורונה, עמ' ו, ושם ס"י.

⁴³ הראשון לציין הרב הראשי לישראל הגר"י יוסף, באגרת מיום טז ניסן תש"פ.

⁴⁴ ראה ויקרא יג ד, ובהמשך, בדיני מצורע; במדבר יב טו, בענין מרים; מל"ב טו ה, ודבה"ב כו כג, בענין עוזה.

ומחדרים אימה⁴⁷. מאי ואומר, וכי תימא ה"מ בליליא, אבל ביממא לא, תא שמע לך עמי בא בחדריך וסגור דלתיך, וכי תימא ה"מ [היכא] דליכא אימה מגואי, אבל היכא דאיכא אימה מגואי כי נפיק יתיב ביני אינשי בצוותא בעלמא טפי מעלי, ת"ש מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה, אף על גב דמחדרים אימה מחוץ תשכל חרב. רבא בעידן רתחא הוי סכר כוי [סגר החלונות], דכתי' כי עלה מות בחלונינו⁴⁸.

הרי שהתורה וחז"ל כבר הקדימו את רופאי זמנינו בהבנה שבידוד והסגר הם האמצעים הטובים ביותר למניעת התפשטות מחלה מדבקת.

1. מי שמפר את הוראות השלטונות להישאר בבידוד, להימנע מתפילות במניין, להימנע מביקורים אצל אחרים וכיו"ב – מותר וחובה לדווח על כך לשלטונות⁴⁹.

2. הגדרת מגפה

א. מגפה מוגדרת בחז"ל כך: איזהו דְּבָר, עיר המוציאה חמש מאות רגלי, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה, הרי זה דבר, פחות מכאן אין זה דבר⁵⁰.

ב. ורמב"ם פסק: איזה הוא דבר, עיר שיש בה חמש מאות רגלי, ויצאו ממנה שלשה מתים בשלשה ימים זה אחר זה הרי זה דבר, יצאו ביום אחד או בארבעה ימים אין זה דבר, היו בה אלף ויצאו ממנה ששה מתים בשלשה ימים זה אחר זה הרי זה דבר, יצאו ביום אחד או בארבעה ימים אין זה דבר, וכן לפי חשבון זה, ואין הנשים והקטנים והזקנים ששבתו ממלאכה בכלל מניין אנשי המדינה לענין זה⁵¹.

ג. אכן, מגדולי האחרונים יש מי שכתב: "והעיקר נראה דרך הדְּבָר שזכר בש"ס שלא היה חולי מיוחד, רק שהיו מתים אנשים פתאום יותר מכפי ההרגל, בזה צריך שיעור ג' בג' ימים לת"ק רגלי, שזה מוכיח שהוחזק הדבר ונשתנה האויר, וכ"כ הבי"ס סי' תקע"ו ע"ש. אכן החולי שנקרא אצלנו חלי רע, כיון שנראתה מחלה זו באיזה בני אדם, ניכר שנשתנה ונתקלקל האויר. ואף שלא מתו החולים בכ"ז מה שנחלו הרבה בני"א על מחלה זו מורה על שינוי האויר וקלקולו. ולזה נראה שאם חלו הרבה בני"א על מחלה זו שפיר מיקרי שהוחזקה מחלה זך"⁵².

3. תפילות, תעניות, וצדקה

א. מלבד התנהגות ממושמעת וקפדנית לפי הנחיות רפואיות, ומלבד טיפולים רפואיים – ככל שהם קיימים – בפגעי המגפה, יש להתפלל בכוונה מיוחדת⁵³, ותפילות אלו בזמן הצרה הגדולה הן מן התורה לכל הדעות⁵⁴. כמו כן ראוי לומר ברצון הלב והנפש את פרשת קטורת הסמים, שהיא סגולה לביטול מגפה⁵⁵.

⁴⁵ שמות יב כב.

⁴⁶ ישעיהו כו כ.

⁴⁷ דברים לב כה.

⁴⁸ ב"ק ס ב.

⁴⁹ פסק הגר"ח קנייבסקי, הובא לעיל; מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' יב סק"ז.

⁵⁰ תענית יט א.

⁵¹ רמב"ם תעניות ב ה. וכן שו"ע או"ח תקעו ב.

⁵² שו"ת דברי מלכיאל ח"ב סי' צ.

⁵³ ראה תענית כא א-ב, רמב"ם תעניות ב א, ה-ו; טוש"ע או"ח תקעו א-ג.

⁵⁴ נחלקו הראשונים אם עיקר תפילה בכל יום היא מדאורייתא – כדעת הרמב"ם בסהמ"צ מ' ה, ובהל' תפילה א א, ודעימיה, או שהיא מדרבנן – כדעת הרמב"ן בסהמ"צ שם ודעימיה, אך גם הרמב"ן כתב שם שבעת הצרות התפילה היא מצווה מן התורה.

⁵⁵ ראה פירוש הסולם לזוהר - בראשית פרשת וירא מאמר והנה שלשה אנשים- ויאכלו אות קרב: ועוד אמר לי אליהו, בשעה שיקרה מגפה בבני אדם, ברית נכרת, וכו' מעביר על כל צבאות השמים, שאם בניו יכנסו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות שבארץ, ויאמרו ברצון הלב ונפש, את הענין של קטורת הסמים, שהיו להם לישראל, יתבטל המגפה מהם. וראה מדרש הנעלם ח"א דף ק ע"ב. וראה עוד במדרש תנחומא תצוה טו,

ב. ויש שהמליצו להוסיף תפילות, כגון אבינו מלכנו, ובמיוחד: "אבינו מלכנו מנע מגפה מנחלתנו"; אמירת נוסח א-ל רחום שמך, ענינו ה' ענינו, מי שענה⁵⁶; אמירת פרשיות הקרבנות גם למי שבדרך כלל לא נוהג כך⁵⁷; סדר יום כיפור קטן בערב ראש חודש; אמירת פרקי תהילים⁵⁸; לומר בימי ב' ו-ה' והוא רחום שאחר תפילת י"ח בקול רם וקול בוכים, ולומר בכל יום קודם שומר ישראל אותן יה"ר לפני אבינו שבשמים שאומרים בקריאת התורה⁵⁹.
ויש שחיברו תפילות מיוחדות למצב.

ג. מעיקר הדין, עיר שיש בה דָּבָר מתענים אנשי העיר ומתריעים⁶⁰. אך בזמן הזה אין מתענים כלל בזמן הדבר⁶¹. אכן, במגפת הקורונה עדיין אין עדות רפואית שתענית של בריאים, או אפילו נשאים ללא תסמינים יכולה להזיק.

ד. צריך להרבות בצדקה ולכלכל את העניים הן באוכל והן בתרופות ושכר הרופאים בגלל המצב הכלכלי הקשה בעת מגפות⁶². ובמגפת הקורונה צריך לעשות כל האפשר והמותר לסייע לאלה שבבידוד או באשפוז במצרכים נחוצים, בכסף ובתמיכה בעסקים. זאת לאור הפגיעה הכלכלית החמורה לרבים מאזרחי המדינות.

ה. אף על פי שבטלו הלימודים בתלמודי התורה ובישיבות, אין להורים לדרוש החזר תשלומים על הזמן שלא התקיימו לימודים, כי זה יגרום להתמוטטות מוסדות החינוך, ושארית ישראל לא יעשו עולה⁶³.

ו. כמו כן מי שהזמינו מקומות חופשה במלונות לתקופת החגים, ושילמו דמי קדימה למארגנים, ובגלל המגפה התבטלו כל ההזמנות, יש לנהוג לפני משורת הדין ולהתפשר עם המארגנים ובעלי המלונות כך שיוותרו על החזר חלק מהכספים שכבר הוציאו בעלי המלון ומארגני החופשה, מדין צדקה ומדין חסד⁶⁴.

4. סיכון עצמי של הצוות המטפל – רופאים, אחיות, אנשי מעבדה, טכנאים

א. כל אדם שיכול להציל את זולתו מחוייב לעשות זאת מדין לא תעמוד על דם רעך⁶⁵. ברם נפסק על ידי רוב הפוסקים שאין אדם חייב להכניס עצמו לספק סכנה כדי להציל את חברו מוודאי סכנה⁶⁶.

ב. אך ביחס לעובדי בריאות הדבר שונה, שכן רופא ועובד בריאות חיוני אחר רשאי לטפל בחולים גם אם יש בכך כדי חשש סכנה לחייו, ובוודאי שלכל הדעות אין עליו איסור

ובאריכות במעבר יבק מאמר ענן הקטורת פ"ג. וראה אגרות רעק"א אגרת עא; ערוה"ש או"ח תקעו ט. ואגב, בהשמטות מסי' מעשה רב ס"ז כתב בשם הגר"א ש"צרי" מנוקד בשוא, אמנם בפסוק הניקוד בחתף-קמץ: מְעַט צָרִי (בראשית מג יא), וצ"ע.

⁵⁶ אגרות רעק"א שם.

⁵⁷ ילקוט יוסף קצוש"ע או"ח סי' א סכ"ט.

⁵⁸ במיוחד פרקים ג, ח, כ, צא, קל. וראה אגרות רעק"א שם על אמירת תהילים באופן כללי.

⁵⁹ שו"ת חת"ס ליקוטים בקובץ תשובות סי' א.

⁶⁰ תענית יט א; רמב"ם תעניות ב ב; שו"ע או"ח תקעו ב. וראה שו"ת רשב"ש סי' שס.

⁶¹ מג"א סי' תקעו סק"ב; מ"ב שם סק"ב. וכך נהגו גדולי ישראל בזמן מגיפות הכולירע – ראה להלן.

⁶² אגרות רעק"א אגרת עג.

⁶³ פסקי קורונה של הגר"צ שכטר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>. אמנם משרד החינוך פרסם הודעה לציבור, כי מוסדות החינוך ישיבו להורים את התשלומים בגין שירותים חינוכיים שלא ניתנו. שר החינוך רפי פרץ קבע: "ההורים לא ישלמו על מה שהם לא מקבלים." פורסם באתר:

<https://www.rishon.news/2020/04/05/%d7%a2%d7%9c-%d7%a8%d7%a7%d7%a2-%d7%94%d7%aa%d7%a4%d7%a9%d7%98%d7%95%d7%aa-%d7%a0%d7%92%d7%99%d7%a3-%d7%94%d7%a7%d7%95%d7%a8%d7%95%d7%a0%d7%94-%d7%95%d7%a1%d7%92%d7%99%d7%a8%d7%aa%d7%9d-%d7%a9%d7%9c/>

⁶⁴ הגר"צ שכטר שם.

⁶⁵ ויקרא יט טז. וראה סנהדרין עג א; רמב"ם הל' רוצח א יד; טוש"ע חו"מ תכו א.

⁶⁶ ראה באריכות בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 53 ואילך.

להיכנס לספק סכנה⁶⁷. לפיכך, מותר לצוות רפואי לטפל בחולה במחלת קורונה המדבקת, אבל עם הזהירות המתחייבת מפעולה כזו, להיות ממוגן היטב, ולהקפיד הקפדה יתירה על כל כללי מניעת ההידבקות במצבים כאלה.

וראויים דברי הפוסקים להישמע: "באופן עקרוני אין לתת כללים ברורים וקבועים בשיעור ההסתכנות להצלת הזולת ובמניעה ממנה, אלא הכל לפי העניין, ויש לשקול העניין בפלס, ולא לשמור על עצמו יותר מדאי, ולא לדקדק ביותר"⁶⁸, כאותה שאמרו: המדקדק עצמו בכך, סופו שבא לידי כך⁶⁹, ולא כל חשש רחוק נקרא ספק פיקוח נפש, ואם אין בזה גדר ספק נפשות יש חיוב הצלה, ודבר זה מסור לחכמים ולבקיאים⁷⁰.

ג. כחלק מחובת ההתגוננות הקפדנית יש צורך לחבוש מסכה הדוקה על הפה והאף כדי למנוע הידבקות והדבקה. מסכה זו צריכה להיות אטומה ככל האפשר, ולדעת המומחים זקן מפריע להגנה היעילה של המסכה. במצב כזה מותר לכתחילה לגלח את הזקן באמצעים מותרים מדין פקוח נפש⁷¹.

5. סיכון עצמי בטיפולים ניסיוניים ובמציאת חיסון

א. מחלת הקורונה מסוכנת במיוחד לאנשים זקנים, אנשים עם מחלות רקע ואנשים עם מוגבלות תפקודית. בעת כתיבת המאמר טרם נמצאה תרופה יעילה למחלה, אך נעשים ניסיונות טיפוליים בתרופות שונות. מותר לחולה במצב בינוני וקשה, ובפרט חולה עם גורמי הסיכון דלעיל, להשתתף בניסיונות כאלה, ובלבד שהביע את הסכמתו לכך, ושקלול הנזק המוכר של התרופה הניסיונית מול התועלת לריפוי המחלה נוטה בבירור לטובת התועלת. אבל חולה קורונה במצב קל וללא כל גורמי סיכון, ובוודאי נשא הנגיף ללא תסמינים – אסור להם להסתכן בתופעות הלוואי של התרופות הניסיוניות עד שיוודא שתופעות הלוואי אינן מסוכנות⁷².

ב. הצלת אלפים ורבות ממחלת הקורונה תלויה במציאת חיסון יעיל נגד הנגיף. לצורך פיתוח חיסון יש לבדוק אותו על בני אדם, וזה אפשרי בשתי דרכים: האחת, לתת לקבוצת אנשים אחת את החיסון הנחקר, ולקבוצת אנשים אחרת חיסון-דמה (פלצבו), ולעקוב אחרי שתי הקבוצות. אם יתברר שהקבוצה שקבלה את החיסון נדבקה הרבה פחות באופן מובהק מזו שלא קבלה את החיסון, הרי זו הוכחה שהחיסון יעיל. דא עקא, ששיטה זו דורשת זמן ארוך מאד, ובינתיים אנשים רבים יידבקו, יחלו ואף ימותו. הדרך האחרת היא לתת לקבוצת אנשים אחת את החיסון ולקבוצה אחרת לא לתת חיסון, ולהדביק את שתי הקבוצות בניגף הקורונה. אם הקבוצה שלא חוסנה תידבק בנגיף בצורה מובהקת יותר מהקבוצה שחוסנה, הרי זו הוכחה שהחיסון יעיל. הכוונה היא לקחת רק קבוצות אנשים צעירים וללא כל גורמי סיכון. השאלה העומדת לדיון היא אם מותר לאדם בריא להיכנס לספק סכנה כדי להציל רבים ממוות. הסוגיה ההלכתית הזו נידונה בארוכה בפוסקים⁷³, ומסקנת רבים מהפוסקים היא שאם מידת הספק בסיכון למציל היא קטנה, ולעומת זאת מידת ההצלה לאחרים היא גדולה, יש אומרים שהמציל חייב להיכנס לקצת

⁶⁷ איגרת רעק"א בסי' אגרות סופרים מכתב ל; שו"ת ציץ אליעזר ח"ח סי' טו פ"י סק"יג, ושם ח"ט סי' יז פ"ה; שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' רנא אות ז; הגר"י נויבירט, הובאו דבריו בנשמת אברהם מהדורה שניה חו"מ סי' תכו סק"ב4; שיעורי תורה לרופאים ח"א סי' מו; שו"ת מנחת אשר ח"ג סי' קכב. וראה עוד נשמת כל חי ח"ב חו"מ סי' מט; שו"ת רמ"א סי' יט (סי' כ בדפוסים אחרים); שו"ת דברי יציב חו"מ סי' עט.

⁶⁸ פת"ש חו"מ סי' תכו סק"ב; ערוה"ש חו"מ תכו ד; מ"ב סי' שכט סק"יט.

⁶⁹ ראה ב"מ לג א; טושו"ע חו"מ רסד א.

⁷⁰ פת"ש שם.

⁷¹ אמנם מצד הקבלה יש עניין גדול להשאיר זקן, ולא לעקור אפילו שיערה אחת (ראה זוהר ח"ג דק"ל ע"ב; טעמי המצוות פר' קדושים בדעת האר"י), ומנהג ישראל להניח את הזקן. אך מעיקר הדין לדעת רוב הפוסקים אין איסור בגילוח הזקן באמצעים מותרים, ויש עדויות שכך נהגו גדולים באירופה (ראה שו"ת ברכה יו"ד סי' קפא סע' ז-י; שו"ת חת"ס חאו"ח סי' קנט), ולכן פשיטא שבמקום של פקוח נפש הדבר מותר לכתחילה.

⁷² ראה באריכות בגדרי האסור והמותר בסיכון עצמי בביצוע פעולות רפואיות בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 65 ואילך.

⁷³ ראה באריכות בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 53 ואילך.

סכנה כדי להציל את האחר מדין 'לא תעמוד על דם רעך', ויש אומרים שאין חובה אך יש רשות והיא מידת חסידות⁷⁴. לאור העובדה שמידת הסיכון בהידבקות בנגיף הקורונה אצל אנשים צעירים ללא כל גורמי סיכון היא נמוכה, ומידת ההצלה לאלפים ולרבות רבים היא גבוהה – מותר לאדם להשתתף בניסוי כזה, ויש בזה משום מידת חסידות.

6. תפילה במניין, נשיאת כפיים, קריאת התורה, ישיבות ותלמודי תורה

א. דבר פשוט וידוע הוא שתפילה במניין בבית הכנסת היא מצווה גדולה וחשובה, אך חיובה לכל הדעות הוא רק מדרבנן⁷⁵. אך גם ברור וידוע שפיקוח נפש דוחה את כל התורה כולה פרט לגי' עברות, ובוודאי שדוחה תפילה בציבור. לפיכך אם השלטונות סבורים שיש חשש להדבקה בתפילה בציבור חייבים לשמוע להם⁷⁶.

ב. בישראל, בשלבים הראשונים של מגפת הקורונה, נקבע על ידי משרד הבריאות שמותר להתפלל בבית כנסת במניין מצומצם של עשרה גברים בלבד, וכאשר כל אחד עומד במרחק 2 מטרים מחברו.

וכבר הגאון רבי עקיבא איגר היה מודע היטב לצורך לצמצם את גודל המניין בשעת מגפה, ולרווח בין המתפללים, וכך כתב בשעת מגפת הכולירע השניה⁷⁷:

"זה אמת שהקיבוץ במקום צר אינו נכון, אבל אפשר להתפלל כתות-כתות, ובכל פעם במתי מעט ערך טו אנשים, ויתחילו כאור הבוקר, ואחריה כת אחרת, ויהי מיוחד לאנשים אלו באיזהו זמן יבואו להתפלל שם, וכן במנחה ... ולחוש שלא ידחקו אנשים יותר מהסך הנ"ל לבא לביהכ"נ, ואפשר על ידי עמידת שומר מפאליציי [מהמשטרה] להשיג בזה, שמאחר ויש כבר כפי המספר אל יניחו לאחר לבוא לשם עד אחר שישלימו הם, תעריכו מבוקשת זה להמגיסטראט [השלטונות] ושכן נכתב לכם ממני להתנהג כן, ואם יסרבו טוב להעריך להרעגורונג [הממשלה] דפה, ובודאי תצליחו אם תזכירו שמי שהזהרתי אתכם שלא להיות קיבוץ גדול בביהכ"נ במקום צר, ושיעצתי לכם כסדר הנ"ל, וגם האזהרה באמירת תהילים ולהתפלל גם על המלך י"ה [ירום הודו]".

ועוד כתב⁷⁸:

"בכל בתי כנסיות הן בעזרת אנשים והן בעזרת נשים מותר יהי' בראש השנה וביום כפורים לתפוס רק את מחצית המקומות, בצורה כזו שליד כל מקום שיושבים בו המקום השני הגובל עמו לא יהא תפוס. ועל כן רק מחצית מבעלי המקומות בבתי הכנסת יהיה להם גישה לבתי כנסיות בימים הקדושים האלה. ומכיון שלכל בעלי המקומות הזכויות שוות ומי נדחה מפני מי, לכן המחצית האחת תתפוס את מקומותיה בבתי כנסיות בשני ימים טובים של ראש השנה, והמחצית השניה ביום הכפורים לילה ויום". ובהמשך כתב שיטילו גורל בין הקבוצות השונות, וכל קבוצה תקבל כרטיס בצורה מיוחדת, ויוצב משמר צבאי בכניסה לבית הכנסת שיכניס את האנשים עם הכרטיסים המתאימים לאותו יום, ופקידי המשטרה ישמרו על הסדר בבית הכנסת. אלו שלא יוכלו לבוא לבית הכנסת יוכלו להתפלל במניינים בבתי פרטיים, אך גם שם עליהם לשמור על הכללים של שמירת רווחים בין המתפללים.

⁷⁴ ראה שם. וראה עוד בספרי הנ"ל כרך 1 עמ' 482 ואילך בעניין תרומת איברים מן החי.

⁷⁵ ברמב"ם תפילה ח א כתב ולא יתפלל ביחיד כל זמן שיכול להתפלל עם הציבור, ובשו"ע או"ח צ ח נכתב שישתדל אדם להתפלל בבית הכנסת עם הציבור. וראה בשו"ת אגרות משה חאו"ח ח"ב סי' כז, ושם ח"ג סי' ז, שלדעתו תפילה בציבור היא חיוב גמור, אך ראה מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' טז אות א שאין זה חיוב גמור, אלא שצריך להשתדל מאד.

⁷⁶ ראה בס' אוצר החיים לרב והרופא יעקב צהלון (פ"ב סע' יט) אודות מגפת הדֶבֶר בגיטו רומא בשנת 1656, שהיה הסגר מוחלט, ואסרו לפתוח בתי כנסת ולהתפלל במניין.

⁷⁷ אגרות רעק"א איגרת עא.

⁷⁸ בס' פסקים ותקנות רבי עקיבא איגר (יצא לאור ע"י הרב נתן גשטטנר תשל"א) בחלק הנהגות ותקנות סי' כ.

- ג. לאחר מכן הורו שלטונות הבריאות בישראל לאסור תפילות בבית הכנסת, אך התירו להתפלל בשטח פתוח במניין מצומצם של עשרה גברים ובמרחק של 2 מטרים זה מזה. ואף שנפסק להלכה שלא יתפלל אדם במקום פרוץ, כמו בשדה⁷⁹, מכל מקום בשעת דוחק גדול כמו המצב של מגפה התירו הרבנים להתפלל בשטח הפתוח בתנאים הנ"ל⁸⁰, ואם יש אילנות טוב יותר שיעמדו שם ביניהם ויתפללו⁸¹.
- ד. לאחר מכן אסרו השלטונות להתפלל במניין אפילו בשטח פתוח, וחייבו להימנע מכל התקהלות בכל מקום. בשלב זה הורו כל גדולי הרבנים להישמע להנחיות אלה ולהתפלל ביחידות⁸². היו שבקשו לשמור על תפילה במניין אף על פי שכל אחד בביתו בדרך של קביעת זמן שכל אחד יעמוד במרפסת ביתו, ויראו אלה את אלה. ונחלקו הפוסקים אם מניין מתפללים שלא נמצא בבית אחד, אך רואים אלה את אלה – אם זה נחשב למניין שיכולים לומר דברים שבקדושה וקדיש⁸³. ובכל מקרה הוא דווקא כשאין רשות הרבים או אף דרך היחיד מפסיק בין המתפללים⁸⁴.
- ה. לאחר מכן – בעת היציאה ההדרגתית מתנאי בידוד והסגר – התירו השלטונות תפילה במניין עד 19 אנשים בשטח פתוח. יחד עם זאת חייבו השלטונות שכל המתפללים יעטו מסכה על אפם ופיהם, ואין בזה מניעה להתפלל כך, ואף בעלי התפילה והכהנים הנושאים כפיים יכולים לעשות זאת עם המסכה, ובלבד שקולם יישמע⁸⁵.
- ו. ובענין נטילת ידי הכהנים על ידי הלוויים – המקור למנהג זה הוא מהזוהר⁸⁶, ונפסק להלכה בשולחן ערוך⁸⁷, ואל ללוויים לזלזל במנהג זה⁸⁸. יש שכתבו שרק לוי אחד יטול ידיו של כהן⁸⁹, ויש שהצדיקו את מנהג האשכנזים שכמה לוויים נוטלים ידי כהן אחד⁹⁰. עוד דנו הפוסקים אם החיוב ללוויים ליטול ידי הכהנים הוא גם כשיפסידו חלק מברכות שמונה עשרה של חזרת הש"ס, ואם מותר להם לעבור כנגד העומדים בתפילת שמונה עשרה, ואם לוי תלמיד חכם יטול ידי כהן עם הארץ, ועוד נידונים⁹¹. ועל כן נראה שבעת מגפה עדיף שהכהנים יטלו ידיהם ללא הלוויים כדי למעט מגע קרוב ביניהם, ולכל הפחות יסתפקו בלוי אחד לכהן אחד.

⁷⁹ שו"ע או"ח צ ה. וראה ברכות לד ב שהמתפלל בחוץ נקרא חצוף.

⁸⁰ וראה מ"ב שם ס"ק יא, שעוברי דרכים לכ"ע מותרים להתפלל בשדה, ולכאורה מצב המגפה החמורה הוא ק"ו. וראה מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' כ.

⁸¹ מ"ב שם.

⁸² וראה בשו"ת אגרות משה חו"מ סי' ז, שיש מי שמרגישים שדווקא ביחידות יכולים לכווין יותר מאשר בציבור, ואמנם בתנאים רגילים פסק שם שגם במצב כזה עדיף תפילה בציבור על פני כוונה יתירה ביחידות, אך במצב חירום ופקוח נפש, כשיש חובה להתפלל ביחידות, מאד יתכן שיהיו ש"ירוויחו" בכוונת התפילה.

⁸³ המחבר בשו"ע או"ח נה יג פסק: צריך שיהיו כל העשרה במקום אחד ושליח צבור עמהם, והעומד בתוך הפתח מן האגף ולחוץ, דהיינו כשסוגר הדלת ממקום (שפה) פנימית של עובי הדלת ולחוץ, כלחוץ. ועל סמך זה ודעות באחרונים פסק הראשלי"צ הגר"י יוסף שלספרדים לא מקיימים תפילה במניין כשכל אחד עומד על מרפסת ביתו. לעומת זאת כתב בפר"ח סי' נה ס"ק יג, וכדעתו הכריעו כמה מהאחרונים ובהם המ"ב סי' נה ס"ק נד, שכל זה דווקא בשאינן רואין אלו לאלו, אבל אם מקצתן רואין אלו בכל גווני מצטרפי להדדי, ודווקא בשעת הדחק כמבואר בשעה"צ שם סקנ"ז, ונראה שלאשכנזים יכולים לקיים בדרך זו מניין. וראה שו"ת מנחת יצחק ח"ב סי' מד; הליכות שלמה, תפילה, פ"ה סי"ב; מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' יח.

⁸⁴ פרמ"ג או"ח סי' נה בא"א סק"ב.

⁸⁵ כן פסק הגר"י זילברשטיין.

⁸⁶ זוהר, פרי נשא דקמ"ו ע"ב. וראה ריקאנטי במדבר ו ב-ג שמביא מקור ממדרש רות. וראה ב"י או"ח סי' קכח.

⁸⁷ שו"ע או"ח קכח ו. וראה שו"ע הרב שם י, וערוה"ש שם טו.

⁸⁸ שו"ת אגרות משה חו"מ ח"ד סי' קכז.

⁸⁹ שו"ת שבט הקהתי ח"ב סי' נז, בשם הגר"י אלישיב.

⁹⁰ שו"ת שבט הקהתי שם.

⁹¹ ראה מג"א סי' קכח סק"ז; מ"ב שם סק"ב; שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' מז; שו"ת שרגא המאיר ח"ח סי' לו; שו"ת תשובות והנהגות ח"ג סי' מח; שו"ת צ"ץ אליעזר חט"ו סי' כב, ושם חכ"א סי' ז.

- ז. המתפללים ביחידות בביתם יכוונו להתפלל בשעה שהציבור מתפללים⁹². אמנם בשלבים המתקדמים של מגפת הקורונה אסרו בישראל ובכל העולם להתפלל בציבור בכל מקום, פרט למניין מצומצם בכותל המערבי ובמערות המכפלה, וניתן לכוון את זמן התפילה בבית לזמני תפילות אלו. כאשר לא ניתן לכוון לזמנים אלו, נראה כי ראוי לקבוע שכל היחידים יקבעו שעה מסוימת להתפלל כל אחד בביתו כעין יחד⁹³.
- ח. מי שצריך לומר קדיש על נפטר, ואינו משתתף במניין מרפסות – ילמד משניות לעילוי זכרו או זכרה⁹⁴.
- ט. בעת שהשלטונות התירו מניינים מצומצמים אך בריחוק זה מזה במרחק 2 מטרים – העולה לתורה והגבאי יחבשו מסכות על הפה והאף, ומותר גם לעולה לעמוד במרחק הנדרש אף על פי שלא יראה את הכתב, וישמע מפי הקורא⁹⁵. ומכל מקום עדיף שהעולה עצמו יקרא את הפרשה שלו, ואפילו אם אינו מדייק בטעמים, ובלבד שיקרא נכונה את המילים, ויקפיד על סוף פסוק, ובמידת האפשר גם על אתנחתא.
- י. קריאת התורה בשבתות ובימים ב' ו-ה' היא דווקא בציבור⁹⁶, ולכן כשנמצאים יחידים בבידוד אין חובת קריאת התורה, ולא יוצאים ידי חובה בקריאה מחומש. אך צריך לקרוא את הפרשה שניים מקרא ואחד תרגום. ואם יוכל הקהל להתפלל בשבת הבאה – ישלימו את הפרשה שהחסירו⁹⁷.
- יא. ולענין השלמות פרשיות התורה שהחסירו בשבתות שלא היה מניין – נחלקו הפוסקים אם מעיקר הדין יקראו בשבת הראשונה שמתפללים בציבור רק את הפרשה שלפניה, ולא את כל הפרשיות שהחסירו בשבתות האחרות⁹⁸, או שישלימו את כל הפרשיות שהציבור החסירו⁹⁹. ובמקרה כזה יקראו לכהן את כל הפרשה מהשבת שעברה ועד שני של פרשת השבוע, ואחר כך יקראו לשאר העולים בפרשת השבוע¹⁰⁰. אמנם אם החסירו הקריאה בתורה בשבת שיש בה שתי פרשיות – אין משלימים בשבת שאחריה¹⁰¹, וכן אם בשבת שחזרו לקרוא בתורה קוראים שתי פרשיות – אין מוסיפים עליה את הפרשה שהחסירו¹⁰². ויש מי שכתב שבעת מגפת הקורונה, שהפסיקו להתפלל בכל בתי הכנסיות מחמת הסכנה למשך כמה שבועות, וחזרו להתפלל בתנאים מגבילים, ויש חשש שיצטרכו עוד לחזור ולהימנע מתפילה בציבור – מעיקר הדין אין קוראים אלא את הפרשה של אותו שבוע שבו מתפללים במניין¹⁰³. ומכל מקום מכיוון שמדובר במחלוקת הפוסקים בדבר שהוא תקנה, מכיוון שיש סכנה בשהייה ממושכת של קיבוץ אנשים – בוודאי לא נכון להאריך את התפילה על ידי קריאת פרשיות נוספות.

⁹² שו"ע או"ח צ ט. וראה בהליכות שלמה, תפילה, פ"ה ס"ח ודבר הלכה שם, שהיינו דווקא שיתכווין להצטרף למניין מסויים, שהרי בערים גדולות יש מניינים בכל שעות היום. וכן כתב במרומי שדה ברכות דף 1.

⁹³ מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' יז.

⁹⁴ מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' כב.

⁹⁵ מנחת אשר שם סי' כג. וראה ראיותיו שם.

⁹⁶ ראה הליכות שלמה, תפילה, מילואים סי' יז.

⁹⁷ שו"ע או"ח קלה א.

⁹⁸ אגודה מגילה פ"ג סי' ל; שו"ת מהר"ם מינץ סי' פה; רמ"א או"ח קלה ב; מג"א שם סק"ד; שערי אפרים שער ז סי' ט, ושם סל"ט.

⁹⁹ כך משמע באור זרוע ח"ב ה' שבת סי' מה. וכן פסקו אליה רבה סי' קלה ס"ב; שו"ת מהר"ם שיק חאו"ח סי' שלה, בשם החת"ס, שהעיד שכך נהג הגר"נ אדלר הלכה למעשה; הגר"א בתוספת מעשה רב אות לד; ערוה"ש או"ח קלה ו; החזו"א, הובא בסי' פאר הדור ח"ג עמ' לג; חזון עובדיה שבת ח"ב עמ' שלב; ילקוט יוסף ה' קריאת התורה עמ' כ; שו"ת בצל החכמה ח"א סי' ז. וראה מ"ב סי' קלה סק"ז שהביא שתי הדעות.

¹⁰⁰ שו"ת יביע אומר ח"ט חאו"ח סי' כח.

¹⁰¹ שו"ת מהר"ם מינץ סי' פה; מג"א סי' קלה סק"ד.

¹⁰² מ"ב סי' לה סק"ז.

¹⁰³ בתשובה כתי"י של הגר"א וייס. ונימוקו: לפי השערי אפרים שער ד סל"ט דין השלמה הוא דווקא אם הציבור התפלל אך מאיזה סיבה לא קרא בתורה, אבל לא נאמר דין השלמה במקרה שהציבור כלל לא התקבץ לתפילה; ועוד, לפי שו"ת שבות יעקב ח"ג סי' ו דין השלמה נאמר רק אם בטלו הציבור את קריאת התורה פעם אחת אבל אין דין השלמה אם הציבור לא התפלל מספר שבתות.

יב. אף שתלמוד תורה הוא כנד כולם בחשיבותו¹⁰⁴, ואין העולם מתקיים אלא בשביל הבל תינוקות של בית רבן¹⁰⁵, ותורה מגנא ומצלא¹⁰⁶, אך היכא דשכיח היזיקא שאני¹⁰⁷, ואין דבר העומד בפני פקוח נפש, ולכן כשברור שהתקבצות אנשים יחד בזמן מגפה גורמת להדבקה ולסכנה של כל אחד ושל הכלל, אין ברירה אלא לסגור את תלמודי התורה והישיבות, ולהמשיך ללמוד תורה בדרכים אחרות¹⁰⁸.

7. ברכת הגומל

א. מי שחלה במחלת הקורונה וסבל מדלקת ריאות, ובוודאי אם היה מונשם – חייב לברך הגומל לאחר שהבריא. ומי שהנגיף נמצא בקרבו בבדיקות דם, וסבל מתסמינים קלים דמויי שפעת – אם הוא אדם בריא בעיקרו, לא יברך הגומל; ואם הוא אדם עם גורמי סיכון – יש מקום שיברך ברכת הגומל¹⁰⁹.

ב. ומי שחייב בברכת הגומל אבל לא ניתן להתקבץ במניין – יכול לברך את הברכה בוועידת וידיאו (כגון זום), כי דין עשרה בברכת הגומל הוא לא כדין דבר שבקדושה שצריכים העשרה להיות בבית אחד, אלא מדין פרסום הנס, ולכן די שכולם רואים את המברך גם בווידיאו¹¹⁰.

8. שבת ויום טוב

א. כאשר על פי השלטונות חייבים ללכת עם מסכה על הפה והאף, ועם כפפות על הידיים כדי למנוע הידבקות והדבקה – מותר לצאת כך גם לרשות הרבים אף שאין בו עירוב¹¹¹.

ב. מותר לנסוע בעיר בשבת ובחג ברכב עם כרוז להודיע לרבים כשיש כאלה שהיו במגע עם פלוני שנמצא נשא חיובי לנגיף. עדיף לעשות כל זאת על ידי גוי, ואם אי אפשר – מותר גם על ידי יהודי¹¹². וכן מותר מדין פיקוח נפש לחולה קורונה להתפנות בשבת למקום שבו מרוכזים חולי קורונה כדי למנוע הדבקה אחרים.

ג. חולה הסובל מדיכאון או מחרדות ופחדים שנמצא בטיפול ובמעקב פסיכולוגי, ובידוד מלא ללא קרובים וידידים בימי שבת ומועד עלולים לדרדר את מצבו הנפשי – אם לדעת המטפלים בו שיחה בטלפון יכולים להועיל לו, מותר לו לטלפן לקרוב משפחה או למטפל כדי להפיג את הבדידות, או בווידיאו דרך מחשב, ועדיף שיעשה זאת בשינוי¹¹³.

ד. יולדת שצריכה לנסוע לבית חולים בשבת, ורוצה שבעלה ילווה אותה, מותר לו לנסוע אתה¹¹⁴ גם אם לא ירשו לו להישאר אתה בבית החולים מחשש להדבקה חולים אחרים, ויחזור עם נהג גוי¹¹⁵.

ה. נהג אמבולנס שנקרא כדי לפנות מבית חולים לבידוד ביתי חולה קורונה במצב קל – אם ידוע לו שבאותו בית חולים נוצרה מצוקת אשפוז, ולכן חייבים לפנות את החולים הקלים כדי לתת מקום לחולים היותר קשים, וגם אין אפשרות לאשפוז במחלקה אחרת מחמת

¹⁰⁴ משנה פאה א א.

¹⁰⁵ שבת קיט ב.

¹⁰⁶ סוטה כא א.

¹⁰⁷ פסחים ח ב.

¹⁰⁸ וראה בספרו של ש"י עגנון "ספר, סופר וסיפור", שמתאר את המגפה בתקופת אחיו הגדול של המהר"ל מפראג וחברו של הרמ"א – ר' חיים ב"ר בצלאל, בעל "ספר החיים": בימים הרעים ששלטה המגפה ... והסגירו אותו ואת אנשי ביתו שני חודשים, נתבטלו הישיבות ... ולא נתנוהו דאגותיו להשתעשע בהווית אביו ורבו, ולירד לעומק ההלכה.

¹⁰⁹ ראה בקונטרס נאות מרדכי (הגר"מ גרוס), בחלק שו"ת לעת צרה.

¹¹⁰ פסקי קורונה של הגר"צ שכתר.

¹¹¹ ראה קונטרס מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' ט.

¹¹² מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' יג.

¹¹³ וראה פסקי קורונה של הגר"צ שכתר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>.

¹¹⁴ בעצם ההיתר ללוות יולדת בנסיעה לבית חולים בשבת – ראה בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ב עמ' 256

בסעי' לא.

¹¹⁵ מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' טו.

החשש להדבקה – מותר לנסוע ולהביאו לביתו; ואם אין לו דרך לברר – מותר מדין ספק פקוח נפש.

1. צוות רפואי המטפל בחולי קורונה צריך להתקלח כשיחזור מביתו כדי למנוע הדבקה, ובשבת מותר לו להתקלח במים צוננים, וביום טוב מותר אפילו במים פושרים¹¹⁶.

2. חולה מאומת שנדבק בקורונה והבריא, והרופאים רוצים לקחת ממנו דם שמכיל נוגדנים לנגיף הקורונה על מנת להזריק לחולה קשה בתקווה שזה יועיל לו להתגבר על הנגיף – מותר לנסוע לבית חולים גם בשבת וביום טוב כדי לתרום את הדם, ועדיף שיסע ויחזור עם נהג גוי.

3. אחד התסמינים של מחלת הקורונה הוא איבוד חוש הריח. לפיכך לא יברך על הבשמים בהבדלה במוצאי שבת¹¹⁷. ואם נתכווין להוציא בני ביתו, או להוציא מי שאינו יודע לברך, רשאי לברך על הבשמים, אף שהוא עצמו אינו יכול להריח¹¹⁸. ומכל מקום מי שאינו יכול להריח יכול לענות אמן על ברכת הבשמים בהבדלה, ואין ענייתו נחשבת הפסק כיון שהוא מסדר ההבדלה ומכבוד המצוה¹¹⁹.

4. הפיוט אנעים זמירות שנאמר בשבת נתקן להיאמר בציבור, ולכן המתפלל ביחידות לא יאמר פיוט זה¹²⁰.

9. פסח

א. נהגו הבכורים להתענות בערב פסח, אך כבר השתרש המנהג שהם עושים סיום מסכת, או משתתפים בסיום מסכת, ובסעודת המצווה לסיום המסכת הם נפטרים מהצום.

אכן בתקופת מגפת הקורונה, כאשר אסור להתקהל יחד, ובפרט מי שנמצא בבידוד, אם הוא בכור צריך ללמוד לבדו מסכת ולסיימה, כדי להיפטר מהצום. ואם הוא לאו בר הכי, יכול לסיים סדר משניות, או אף משניות של מסכת אחת אם לומד בעיון, או אפילו ספר נביאים אם לומד בעיון¹²¹, אלא שבספרים כאלה יכול לפטור עצמו בלבד ולא אחרים¹²². בעת מגפת הקורונה התירה הרבנות הראשית לישראל בשעת הדחק לשמוע סיום מסכת דרך טלפון, או דרך אמצעי תקשורת אחרים¹²³.

ב. מכירת חמץ יכולה להיעשות על ידי חתימה והעברת טופס ההרשאה לרבנים בפקס או במייל וכד', ובדוחק גדול ובמקום שאי אפשר למסור את השליחות מותר לתת הרשאה לרב בטלפון¹²⁴.

ניתן למכור חמץ גם דרך אתרים של רבנים המוכרים חמץ.

ג. יש שפסקו להימנע כליל משריפת חמץ בחוץ, ולקיים מצות ביעור חמץ על ידי פירור החמץ לגדלים של פחות מכזית, והשלכתם לאסלה בשירותים¹²⁵. ונראה שזה דווקא במקום שיש עוצר ואיסור לצאת מהבתים לשום מטרה, או כאשר מתאספים רבים יחד לשרוף את

¹¹⁶ פסקי קורונה של הגר"צ שכטר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>.

¹¹⁷ טושו"ע או"ח רצז ה; שו"ת תרומת הדשן פסקים וכתבים סי' רד.

¹¹⁸ טושו"ע או"ח רצז ה, ובשם הרא"ש שם. וראה בשו"ת חלקת יואב מהדו"ק אונס סי' ד. ודלא כרבנו אפרים, הובא בטור או"ח סוסי' רצז.

¹¹⁹ מנחת שלמה על מסי' פסחים עמ' רח"ץ. וראה הליכות שלמה, מועדים ח"ב פט"ז בארחות הלכה הע' 35.

¹²⁰ פסקי קורונה של הגר"צ שכטר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>.

¹²¹ ראה בכל אלה בפסקי תשובות סי' תע אות ט, ובמקורות שציינ. וראה שו"ת אגרות משה חאו"ח ח"א סי' קנז, ושם ח"ב סי' יב, שפסק שיוצא גם בסיום ספר מקרא, אך דווקא אם למד כפי פירושי רבותינו הראשונים ולא מפירושים של אנשים בעלמא.

¹²² שו"ת יביע אומר ח"א חאו"ח סי' כו.

¹²³ וכן פסק הרב הרשל שכטר, פורסם באתר של ישיבה-יוניברסיטי. וכן פסק במנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' יב סק"ו.

¹²⁴ פס"ד של רבני הבדי"צ עדה חרדית בירושלים, בראשות הגאב"ד הגר"ט וייס, והראב"ד הגר"מ שטרנבוך.

¹²⁵ פס"ד של הגר"ד פיינשטיין, והגר"ש קמינצקי, והגר"צ שכטר בארה"ב.

- החמץ, אבל במקום שמותר לצאת מעט (כמו בישראל שהתירו לצאת עד 100 מ' מהבית) - אם שורף את החמץ בעצמו, ובכמות קטנה של חמץ - לא נראית סברא לאסור.
- ד. מי שנמצא בבידוד ומתפלל ביחידות - יש אומרים שלא אומר הלל בתפילת ערבית של ליל הסדר¹²⁶, כי זה נתקן דווקא בציבור¹²⁷; ויש אומרים שגם יחיד יכול לומר הליל בערבית בליל הסדר¹²⁸.
- ה. אנשים הנמצאים בבידוד, ובעיקר זקנים וזקנות שבני משפחותיהם מצווים להימנע מלהשתתף עמם מחשש שידביקו אותם בנגיף, צריכים לעשות את הסדר כהלכתו לבדם¹²⁹.
- ו. בנוסח "הא לחמא עניא" שבפתיחת ההגדה אומרים "כל דכפין ייתי וייכול", והרי ברור שאין מכניסים עניים לבית בעת המגפה, אך מכל מקום יאמרו זאת כי הכוונה היא זכר למקדש שהיו מזמינים לאכול אתם קרבן פסח¹³⁰.
- ז. אחד התסמינים של מחלת קורונה היא איבוד חוש הטעם. ומכל מקום גם במצב זה יוצא ידי חובת אכילת מצה בליל הסדר ויכול לברך עליה, כי יוצא גם אם בלע מצה, אבל ביחס למרור מכיוון שלא יצא אם בלע ולא הרגיש טעם המרירות בפיו - יאכל בלא ברכה¹³¹.
- ח. תפילת יזכור יכולים לומר ביחידות.

10. ספירת העומר

- א. מנהג כל ישראל להימנע משמיעת מוזיקה בכלי נגינה, ואפילו מקלטות. אכן בתקופת מגפת הקורונה, כאשר נגזר על כל אחד להיות בבידוד, אם מדובר באנשים בודדים, ובוודאי כשהם חולים וזקנים, וכן בילדים שקשה להם לשהות תקופה ארוכה בבידוד - יש מקום להקל שמיעת מוזיקה בקלטות, בוודאי אם מדובר בשירה בפה, אך הוא-הדין גם בכלי נגינה, אם יש בזה כדי לרומם את מצב הרוח של הבודדים¹³². ואם יכול להסתפק בשירה המעוררת את האדם, אך איננה מביאה לריקוד ומחול, או בשמיעת פרקי חזנות - עדיף, כי זה מותר לכל אדם גם לא בעת מגפה¹³³. אבל אין להקל לבריאים שאינם במצב נפשי קשה בגין הבידוד.
- ב. בדין תספורת בספירת העומר - מכיוון שבתקופת הקורונה נסגרו כל המספרות והיה אונס שלא יכלו להסתפר, יש מי שכתב שבמקום צורך יכול לשנות את המנהג האבלות בספירה, כך שגם אם נהג מנהגי אבלות עד ל"ג בעומר יכול להחליף לנהוג אבלות מר"ח

¹²⁶ לנוהגים כן על פי המבואר במחבר או"ח תפז ד.

¹²⁷ ביאור הגר"א או"ח סי' תפז סק"ד. וראה בס' נפש הרב (הגר"ד סולובייצקי) עמ' רכב.

¹²⁸ ברכ"י או"ח סי' תפז אות ח; כף החיים סי' תפז ס"ק לט-מב.

¹²⁹ מצב זה הוא קשה מאד מבחינה רגשית-חברתית, והיו כמה רבנים שהתירו שימוש באמצעים טכנולוגיים של וידאו וכד' כדי לשתף את הזקנים עם בני משפחתם העורכים את הסדר. שימוש בטכנולוגיות כאלה אסור גם ביום טוב. יש מי שהציע לערוך חלקים מסויימים מהסדר באמצעות תקשורת וידאו וכד' אחרי מנחה גדולה בערב פסח, שאז אין איסור בשימוש באמצעים טכנולוגיים כאלה, ובזמן שבת המקדש היה קיים הקריבו את קרבן פסח אחרי תמיד של בין הערביים לפני כניסת החג, ורק אותם חלקים בסדר שחייבים להתקיים אחרי צאת הכוכבים יעשו בבדידותם (הרב י. בן נון).

¹³⁰ פסקי קורונה של הגר"צ שכטר.

¹³¹ מנחת אשר - בתקופת הקורונה סי' ל, מסתפק אם כדי לצאת ידי חובת מרור די בדרך אכילה, (לאפוקי בליעה), או שהרגשת טעם המרור היא הכרחית לקיום המצוה. ולכן מכריע שלא לברך מחמת הספק.

¹³² ביסוד איסור שמיעת מוזיקה בכלי נגינה לא מצאנו לקדמונים שאסרו זאת במפורש, ואיסור כזה לא מוזכר בשולחן ערוך. אך כתבו האחרונים שיש בזה איסור גמור מדיני אבלות בימי ספירת העומר - ראה ערוה"ש או"ח תצג ב; שו"ת אגרות משה חאו"ח ח"א סי' קסו, ושם ח"ג סי' פז; שו"ת מנחת יצחק ח"א סי' קיא; שו"ת יחוה דעת ח"ג סי' ל, ועוד. וכן אסרו גם שמיעת שירה בפה - ראה הליכות שלמה מועדים ח"א פ"א סי' 53; שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' קכז; שו"ת ציץ אליעזר חט"ו סי' לג. אכן כאשר מדובר במצב של מחלה ובקושי נפשי - אין מקום להחמיר. וכן פרסם הראש"ל הגר"י יוסף. וראה הליכות שלמה שם הע' 54 שהגרש"ז אויערבאך הורה פעם להתיר נגינה בפסנתר בבית חולנית כדי לחזק רוחה כי אין המטרה לשמוח אלא להקל מעליה הפחד.

¹³³ הליכות שלמה מועדים ח"א פ"א סי' 53 והע' כב.

אייר, ולפי זה יוכל להסתפר אחרי הפסח¹³⁴; ויש מי שכתב שאבלות ספירת העומר היא בגדר אבלות י"ב חודש על אביו ואמו¹³⁵, ובמצב כזה מותר להסתפר משיגערו בו חבריו¹³⁶.

11. פורים

- א. מי שהפסידו את קריאות התורה של פרשות שקלים, פרה והחודש – אין להם תשלומין¹³⁷.
- ב. במצב של הסגר או בידוד שאסור לצאת לבית הכנסת או להתכנס במניין – אסור לצאת גם לקריאת פרשת זכור, אף שהיא לדעת פוסקים רבים מן התורה.
- ג. אם הסתיים הבידוד או ההסגר עד פורים – יכוין לקיים מצות זכירת עמלק בקריאת התורה של "ויבא עמלק"; ואם גם אז עדיין יהיה בבידוד יכוין לצאת ידי חובת זכירת עמלק בפרשת כי תצא.
- ד. כמו כן יקרא את המגילה בפורים ביחידות בביתו¹³⁸.

12. ראש השנה

- א. בעניין התפילות בראש השנה כתב הגאון רבי עקיבא איגר¹³⁹, שהתפילה בראש השנה הוגבלה לחמש שעות בלבד, חלק מהפיוטים לא ייאמרו כלל, והחזנים ובעלי התפילה לא יאריכו בניגונים.
- ב. כולם חייבים לאכול משהו לפני התפילה, ומי שמרגיש חולשה ילך תיכף אחרי תקיעות מיושב לביתו ויקדש ויאכל ארוחה מלאה, אף שזה הפסק בין תקיעות מיושב לתקיעות מעומד.

13. יום הכיפורים

- א. בעניין תפילה ביום הכפורים כתב הגאון רבי עקיבא איגר¹⁴⁰, שבשחרית לא יאמרו סליחות ופיוטים, ויסימו את כל התפילות עד שעה 10, שאז יסגרו את כל בתי הכנסת. חייבים לקצר בחזנות ובניגונים, ויהיו הפסקות בין התפילות למנוחה. והיו שני רופאים בבית הכנסת, וכל אחד מחוייב להתייעץ עם הרופאים מיד כשמרגיש לא טוב ולשמוע למה שיאמרו בעניין אכילה ושתיה.
- ב. בזמן מגיפה, אם הרופאים אומרים שהתענית תזיק לבריאים, מותר לכולם לאכול כדי צורכם אפילו ביום הכיפורים¹⁴¹, וצריך להכריז ולהודיע ברבים שאין להתענות, וגם אין צריך תשלומים לתענית¹⁴².
- ומספרים על ר' ישראל סלנטר, אבי תורת המוסר, שבעת מגיפת כולירע בוילנה בשנת תר"ט (1848) הוא בעצמו עלה על הבימה ביום הכיפורים שחל להיות בשבת, ודרש שהקהל לא יתענה, ויש מוסיפים שהוא בעצמו קידש על היין וטעם בפניהם¹⁴³.¹⁴⁴

¹³⁴ שו"ת אגרות משה חאו"ח ח"א סי' קנט.

¹³⁵ ראה דעת הגרי"ד סולוביציץ, הובא נפש הרב, עמ' קצא.

¹³⁶ וראה רמ"א יו"ד שצ"ד שהשיעור הוא ג' חודשים, ובשו"ת אגרות משה חיו"ד ח"ג סי' קנו כתב שבימינו שמסתפרים בתדירות יותר גבוהה השיעור הוא ב' חודשים.

¹³⁷ שו"ת גינת ורדים כלל א סי' לו; הגהות רעק"א או"ח תרפה א; שערי אפרים שער ח סקצ"ה; מ"ב סי' תרפה סק"ב. וראה עוד בפסקי תשובות תרפה א.

¹³⁸ וראה בהקדמת הרמ"א לספרו מחיר יין על מגילת אסתר, שנאלץ לעזוב את עירו קרקוב בגלל "עיפוש האוויר" וכתב: "ולא יכלנו לקיים ימי הפורים במשתה ושמחה להסיר יגון ואנחה".

¹³⁹ בסי' פסקים ותקנות רבי עקיבא איגר (יצא לאור ע"י הרב נתן גשטטר תשל"א) בחלק הנהגות ותקנות סי' כ.

¹⁴⁰ בסי' פסקים ותקנות שם.

¹⁴¹ שו"ת חת"ס ח"ו סי' כג; שו"ת רמ"ץ חאו"ח סי' לט; שו"ת דברי נחמיה חאו"ח סי' מ-מא.

¹⁴² שו"ת דברי מלכיאל ח"ג סי' כו.

¹⁴³ הרב יחיאל יעקב וויינברג, תלמיד תלמידו של רבי ישראל סלנטר, מעיד על אירוע זה בפירוט בספרו שו"ת שרידי אש (מוסד הרב קוק), חלק רביעי עמ' רפט. וראה שו"ת מצפה אריה מהדו"ת חח"מ סי' מה; המועדים בהלכה עמ' פג; סי' ימים נוראים לש"י עגנון, עמ' רעג; סי' מקור ברוך ח"ב פ"א. ויש מוסיפים שר"י סלנטר ציווה להכריז שבטרם תחילת יום הכיפורים ישבע כל יהודי כי החל מרגע זה ועד צאת היום

וכן מסופר שבשעת המגיפה בשנת תר"ח הכריז האדמו"ר ר' שלום מבעלזא, שכל מי שמרגיש חולשה רבה ישתה או יאכל כפי הצורך לחזק ליבו¹⁴⁵. ועוד יש מי שכתב שבעל השואל ומשיב אף הוא הורה לקהילת אסטראה בשנת תרל"ג (1873) שלא להתענות, הן חולים והן בריאים, ויאכלו פחות-פחות מכשיעור¹⁴⁶. וכן נהג הראי"ה קוק שבהיותו רב בזוימל פרצה שם מגפת החולירע, והורה לאכול "אכילה קלה" (לא מפורט האם פחות מכשיעור או יותר) ביום הכיפורים, ועשה כך בעצמו בבית הכנסת בזמן התפילה והקהל בעקבותיו¹⁴⁷. אמנם יש מי שכתב להודיע הדבר הגדול הזה לדורות עולם, אשר בתלתא הוי חזקה, מאלפים ורבות אנשים ונשים ת"ל, התענו כולם בצום כיפורים דשנת תקצ"ט, ות"ט, ותרמ"ז בכל מדינתנו אז, ולא קרה להם כל רע חלילה, ונודע זאת כמעט בכל העולם אז¹⁴⁸. ובעצם נראה שאין מחלוקת עקרונית ביניהם, אלא כפי שכתבתי לחלק בין מה שהרופאים סבורים ביחס למגיפה הנידונה - אם צום מחמיר את הבעיה, מותר לאכול ביום הכיפורים, ואם לאו - אסור.

ג. ואם מדובר בסוג מגיפה שלדעת הרופאים אין יתרון באכילה או בשתיה, אסור לבריא להימנע מצום ביום הכיפורים. ואמנם לפי הידע הקיים היום, ארבעה חודשים אחרי פרוץ המגיפה החדשה, מגפת הקורונה איננה תלויה באכילה ושתיה, ולפיכך מי שהוא בריא, או שיש לו תסמינים קלים בלבד - חייב לצום¹⁴⁹.

14. טבילה במקווה

א. ביחס לגברים - איסור גמור לטבול במקווה בזמן מגפה, בהיותו מקום שיכול להדביק, והמקפידים על טבילות לפני התפילה יכולים להסתפק בט' קבין, היינו יכולים לעמוד תחת מים זורמים במקלחת במשך כמה דקות¹⁵⁰.

ב. ביחס לנשים - טבילה בזמנה שהיא מצווה - מותרת, בתנאי שהמקווה עומדת בכל כללי ההיגיינה, הבניין וכל המשטחים מנוקים בתדירות גבוהה ובחומרים מאושרים לחיטוי מפני הנגיף, מי המקווה יכילו כלור בריכוז שיוגדר על ידי המומחים כממית וירוסים (למרות שלא הוכח שנגיף הקורונה עובר דרך המים), ומעקב של רמות הכלור וה-pH הרצוי, מי המקווה יוחלפו כל יממה, וכל אשה תהא לבדה באותו אזור, הטובלת תעשה את כל ההכנות לפני הטבילה בביתה ותשהה במקווה רק לצורך הטבילה עצמה, המגבות ושאר הכלים הדרושים לרחצה יהיו של הטובלת עצמה, והבלנית תעמוד במרחק 2 מטרים מהטובלת.

אם יש צורך לרווח בין הנשים הזקוקות לטבילה יש מי שהתיר לטבול ביום השמיני, ומותרת לספר לבעלה, אך שלא תשמש עד הלילה¹⁵¹.

הקדוש הוא לא יאכל כשיעור, ועל ידי זה יצא שאין איסור תורה לאכול מצד יום הכיפורים אלא רק מצד השבועה, כי אין איסור חל איסור, וממילא יהיו מותרים מן התורה לאכול חצי שיעור (ראה שו"ת רבי"ז סי' יא, ומה שכתב בזה). וראה עוד בס' תנועת המוסר ח"א עמ' 152 ואילך. וכן ראה עוד בס' ר' ישראל סלנטר (ע. אטקס), עמ' 183. וראה בשו"ת אגרות משה חאו"ח ח"ג סי' צא שהגאון ר' ישראל סלנטר ציווה בשעת מחלת כולירע מתפשטת שכל בני העיר, אף שהיו בריאים, יאכלו ביום הכיפורים כדי שלא יחלו, מפני שהרעבים עלולים להדבק יותר. אמנם ראה בשו"ת מנחת שלמה ח"א סי' לא (ובהליכות שלמה מועדים ח"ב פ"ה הע' 58), שיש עדויות שר' ישראל סלנטר בעצמו לא אכל.¹⁴⁴ ויש עדויות שאביו של החפץ חיים נפטר בוילנה ממחלת הכולירע בשמחת תורה שבועיים אחרי אותו יום כפורים.

¹⁴⁵ ימים נוראים, לש"י עגנון, עמ' רעג.

¹⁴⁶ שו"ת מצפה אריה שם.

¹⁴⁷ לשלשה באלול, עמ' ט.

¹⁴⁸ סי' ראשית בכורים דל"ג, הובא בס' המועדים בהלכה עמ' פד. ובשו"ת מצפה אריה שם, הביא שחלקו רבני ווילנא על ר' ישראל סלנטר. וראה מטה אפרים סי' תריח באלף המגן בהקדמה לסי' זה. וראה בביאור"ל סי' תריח ס"א סוד"ה חולה. וכן הביא בשד"ח מערכת יום הכיפורים, סימן ג, אות ד, בשם רבי דוד חיים חזן, שהיה הראשלי"צ בירושלים, על החולירע בשנת תרכ"ו (1865) שלא התיר לקהל לאכול, ורק ציווה שימעטו בפיוטים.

¹⁴⁹ ראה קונטרס מנחת אשר - בתקופת הקורונה, סי' ג.

¹⁵⁰ כמבואר ברמ"א או"ח תרו"ד לגבי ט' קבין כתחליף לטבילה בערב יום כיפור.

יש מהרבנים שאסרו על נשים ששוהות בבידוד לטבול במקווה עד שיעברו ימי הבידוד, ויש שהתירו לה לטבול אחרונה, ואחר כך יחטאו היטב את המקווה ויחליפו את המים. אשה חולה בקורונה, או נשאית קורונה, או שיש לה תסמינים חשודים לקורונה לא לטבול במקווה עד שתחלים לחלוטין. ויש שהתירו לחולת קורונה לטבול במקום מבודד בים, אם אפשר.

15. טבילת כלים

מכיוון שאין לצאת מהבית ומקום המקוואות לגברים ולטבילת כלים סגורים - ניתן לתת כלים חדשים במתנה לגוי, ולשאול אותם ממנו, ובעתיד כשהדבר יתאשר צריך לטבול אותם בלי ברכה¹⁵².

עצה אחרת שיפקיר את הכלי בפני שלשה, ויתכוין לא לזכות בו בחזרה¹⁵³.

16. ביקור חולים

א. עיקר החיוב של ביקור חולים הוא בהליכה בפועל לבית החולה, ובקיום כל מטרות המצווה, הכוללת סיוע סיעודי וסביבתי לחולה¹⁵⁴.

ב. אך בגלל חומרת ההדבקה בנגיף הקורונה אסור לבקר חולים בבידוד, או מאושפזים בבית חולים¹⁵⁵. לפיכך ניתן לראות מצב כזה כדיעבד, ולקיים את המצווה – לפחות בחלקה בטלפון¹⁵⁶, או לפחות לקיים בדרך זו מצות גמילות חסדים¹⁵⁷. טוב יותר לקיים מצות ביקור חולים באמצעים אלקטרוניים של הסתכלות בזמן השיחה, שאז מקיימים מצות ביקור חולים כמעט לכל הדעות¹⁵⁸.

ג. ספק אם מקיימים מצות ביקור חולים על ידי שליח¹⁵⁹.

¹⁵¹ קונטרס מנחת אשר – בתקופת הקורונה סי' ז. ואף שמבואר בנידה סז ב, ונפסק בשו"ע יו"ד קצז ג, שאסור אשה לטבול ביום ואפילו ביום השמיני משום סרך בתה, אבל בשו"ע סי' נפסק שבמקום אונס – מותר, ובוודאי שמצב מגפת הקורונה הוא גדר אונס רבים, ומה שפסק הרמ"א שם סוסע' ה שתסתיר טבילתה עד הלילה ואסורה בתשמיש עד הלילה, כתב בחכ"א קיח ו שחומרא זו היא דווקא אם טבלה ביום השמיני ללא אונס, אבל באונס ליתא לחומרא זו.

¹⁵² ראה שו"ע או"ח שכג ז, ושם יו"ד קכ טז.

¹⁵³ שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' סו אות טז; ארחות רבנו ח"ד עמ' נד, בדעת הסטייפלר; שו"ת מנחת אשר ח"ג סי' נז. אמנם ראה בשו"ת מהרי"ל דיסקין, קונטרס אחרון סי' ה אות קלו, שלא מועיל הפקר בזה.

¹⁵⁴ ראה הנהגת רבי עקיבא בנדרים מ א.

¹⁵⁵ אמנם ראה רשימות שיעורים להגרי"ד סולובייצק ב"מ ל ב (עמ' קמז), שהעיד על סבו הגר"ח מבריסק שקיים מצות ביקור חולים אצל חולי כולירע, אף שהייתה מחלה מדבקת, אלא שחילק שאם קיים רק חשש סכנה מותר לצורך מצות ביקור חולים, אבל אם יש וודאי סכנה אינו חייב להכניס עצמו לסכנה. וכן הביא זאת בשו"ת תשובות והנהגות ח"ה סי' שצ, ועוד הביא שם שכך נהג רבה של לודז' הגרא"ח מייזלס.

¹⁵⁶ יש שכתבו שבדרך זו מקיים בדיעבד חלקים ממצות ביקור חולים: ראה הגרי"א הענקין, הפרדס, שנה מח חוב' א; שו"ת אגרות משה חיו"ד ח"א סי' רכג; שו"ת מנחת יצחק ח"ב סי' פד; שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ט; שו"ת באר משה ח"ב סי' קד; שו"ת חלקת יעקב חיו"ד סי' קפח (בישן - ח"ב סי' קכח); שו"ת ציץ אליעזר ח"ה קונט' רמת רחל סי' ח אות ו; יחזה דעת ח"ג סי' פג, וחזון עובדיה ח"א עמ' יב. יש מי שכתבו שלא מקיימים בדרך זו כלל מצות ביקור חולים - שו"ת מהרי"ל שטייף סי' רצד; הגרי"ש אלישיב, הובאו דבריו בשו"ת ישא יוסף ח"ב סי' עא אות א, וכן כתב בשמו בס' משנת איש סי' קסג. וראה עוד בשיטת רי"ש אלישיב בס' ציוני הלכה עמ' שיג, ומכתבו שהודפס בס' כתבוני לדורות אגרת תב. אך ראה בס' קב ונקי ח"ב סי' שמוט; ילקוט יוסף אבלות סי' כו ס"ט, רץ כצבי ענייני אבלות סי' ח אות יא. ויש מי שכתב שמקיים מצות ביקור חולים בטלפון ללא שום פקפוק, כי לדעתו המושג "ביקור" איננו לבוא למישהו, אלא מלשון ביקורת תהיה (ויקרא יט כ), שפירושו עיון במצב הקרבן, וכן ביקור חולים פירושו עיון וחקירה במצבו של החולה, וזה אפשר לקיים בשלמות גם דרך הטלפון - פחד יצחק (הוטנר) אגרות וכתבים סי' לג (וראה בשיטתו בס' רץ כצבי ענייני אבלות סי' ח אות יג). וראה רש"י ומצודת דוד ומלבי"ם ביחזקאל לד יא. וראה עוד בנידון בשו"ת רץ כצבי ח"ב סי' י פ"ד, ורץ כצבי אבלות סי' ג, ובחוב' אסיא פא-פב, תשס"ח עמ' 125 ואילך.

¹⁵⁷ כל בו על אבלות ח"ב שו"ת פ"א סי' א אות א; מנחת אשר בראשית סי' כ אות ד. וראה עוד שו"ת חלקת יואב ח"ב סי' קכח; שערים המצויינים בהלכה קצג סק"א.

¹⁵⁸ ראה שו"ת מנחת יצחק ח"ב סי' פד. וראה ר"י וייסינגר, חוב' אסיא קג-קד תשע"ז עמ' 35 ואילך.

¹⁵⁹ ראה שו"ת אגרות משה חיו"ד ח"א סי' רכג; שו"ת באר משה ח"ב סי' קד-קה; שו"ת ציץ אליעזר ח"ה סי' ו אות ו. גדרי הספק הם, שמחד גיסא מצות ביקור חולים היא מגדר גמילות חסדים, שבוודאי אפשר על

17. קבורה

- א. בגלל החשש מפני התפשטות המחלה והדבקה בה התירו הפוסקים שינויים שונים בדיני הקבורה של אנשים שמתו עקב זיהומים ומגיפות, כגון לשפוך על המת סיד, לחטא את הגופה בחומרים כימיים, לקבור בעזרת כלים מכניים וכיו"ב¹⁶⁰.
- ב. בעת מגפת וירוס הקורונה בשנת תש"פ הוחלט על ידי הוועדה לכבוד המת של הרבנות הראשית לישראל שנפטר ממחלת הנגיף הזה לא יעבור טהרה ולא יולבש תכריכים, אלא יעטפו אותו בשני שקי פוליאאתילין שייסגרו באופן הרמטי וכך ייקבר, והמטפלים בקבורתו יתמגנו היטב לפי הכללים הרפואיים למיגון מפני הידבקות במחלה זיהומית¹⁶¹. משרד הבריאות הוציא הנחיות מפורטות כיצד לטפל בנפטר מקורונה מרגע מותו במתקן הרפואי ועד קבורתו. בתחילה היו ההנחיות, כאמור, לעטוף את המת בשני שקי פוליאאתילין סגורים הרמטיים, וכך יובל הנפטר לבית הקברות, וייקבר שם בצורה זו ללא טהרה ותכריכים. אך בהמשך הקים משרד הבריאות 4 מתקנים ייעודיים למתים מקורונה, עם הקפדה יתירה על מיגון אנשי החברה קדישא, והתירו טהרה חיצונית בלבד והלבשה בכריכים. ויש מי שכתב שצריך לקרוע את השקים בזהירות רבה בעת הטמנת המת בקבר, בגלל האיסור לעכב את עיכול הבשר של המת¹⁶².
- ג. לויית המת תיעשה על ידי מספר מצומצם מאד של קרובים מדרגה ראשונה, גם אם הנפטר הוא גדול בישראל.
- ד. בהנחיות לחברה קדישא בעולם צויין שאם נפטר אדם ממחלה ידועה שאין לה קשר לוורוס הזה צריכים לבצע טהרה ולעוטפו בתכריכים, אך בכל מקרה צריכים המטפלים להתמגן כראוי, ולפי הכללים למניעת הידבקות של מחלות זיהומיות¹⁶³.
- ה. במקומות שמספר המתים לי"ע הוא גדול ורב, ויש חשש שישרפו את גופות המתים, מותר להניח לגוי לקבור מת יהודי בשבת. וביום טוב – אף שלא נהגו עוד לקבור מתים ביום טוב ראשון¹⁶⁴, יש מי שכתב שבעת המגפה הקשה הזו מותר לקבור את המת ביום טוב כדינא דגמרא¹⁶⁵, ומותר בתוך התחום, וביום טוב שני אף מחוץ לתחום, ובלבד שילכו ברגל ולא יסעו ברכב, פרט לקברנים או לבני משפחה שמקפידים לקבור בעצמם שאז מותר להם לנסוע ברכב, וביום טוב שני מותר גם לחזור ברכב¹⁶⁶.

ידי שליח, ומאידך גיסא ממטרות מצות ביקור חולים היא לסייע לחולה בפועל, ודבר זה הוא כעין מצוה שבגופו, וגם הצורך להתפלל על החולה יותר בולט אם בא בעצמו ורואה בצרתו. ואמנם מובא בספרים שרבי עקיבא איגר היה שוכר שליחים שיבקרו חולים בשמו (ראה משכיל אל דל (רבי הלל מקלאמי) ח"ד כלל ב פרט א שאלה א; חוט המשולש (מהדורת תשכ"ג) עמ' רח; קרני ראם (רבינוביץ, מהדורת תשנ"ה) עמ' רא; חידושי רעק"א החדשים תשנ"ח נדרים לט ב, והאדר"ת דן בענין זה (ראה מאמרו של ר"י דנדרוביץ, המעין, גליון 200, תשעב, עמ' 147 ואילך).

¹⁶⁰ ראה שו"ת שבות יעקב ח"ב סי' צז; שו"ת ערוגת הבושם (גרינוואלד) ח"ב חיו"ד סי' רנא; פת"ש יו"ד סי' שסג סק"ה; הגר"ש גורן, תחומין, כג, תשס"ג, עמ' 93 ואילך. וראה שו"ת חת"ס חיו"ד סי' שלד, בעניין העברת נפטרים מבית קברות ארעי לנפטרים במגפת הכולירע. וראה שו"ת רוח חיים (פאלאג'י) חאו"ח סי' שכה סק"ד אם להתיר קבורה בזמן מגפת כולירע בשבת על ידי גוי. וראה שו"ת אגרות משה חיו"ד ח"ד סי' נה, בעניין קבורה מהירה בשבת של אשה בעת מגיפת כולירע. וראה באופן כללי מאמרו של י. וייסינגר, תחומין לו תשע"ו עמ' 234 ואילך.

¹⁶¹ וכבר כתב בעל החכמת אדם בהקדמה להנהגות החברא קדישא שכל ענייני טהרת המת לא מצינו לזה שורש בגמרא. וראה בסי' גשר החיים פ"ט ס"ג אות ד שבזמן מחלה מדבקת אין עושים הטהרה הפנימית.

¹⁶² הלכות קורונה להגר"צ שכתר. וראה שו"ת אגרות משה ח"ג חיו"ד סי' קמג.

¹⁶³ ראש שירותי בריאות הציבור במשרד הבריאות בישראל הוציא הנחיות מפורטות לטיפול בנפטר חשוד או מאומת לתחלואה בנגיף הקורונה ביום כ"א באדר תש"פ (17.3.20).

¹⁶⁴ ראה שו"ת אגרות משה חאו"ח ח"א סי' קכב ענף ד, ושם חאו"ח ח"ג סי' עו. וראה בסי' נפש הרב עמ' קפט.

¹⁶⁵ שו"ע או"ח או"ח תקכו ו.

¹⁶⁶ פסקי קורונה של הגר"צ שכתר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>.

1. מי שקנה חלקת קבר בישראל ונפטר בחו"ל, אך בגלל המצב בגין הקורונה לא יכולים להעבירו לקבורה בישראל, מותר לקבורו בחו"ל על מנת להעבירו לישראל כשהדבר יתאפשר, ואז מותר לפנותו¹⁶⁷.

18. אבלות

א. בעת מגפה נהגו שלא להתאבל משום פחד¹⁶⁸, אך נוהג דברים שבצינעא, וגם אינו רשאי לעסוק בסחורה הרבה¹⁶⁹. כמו כן אין מנחמים, ובפרט במגפת הקורונה שיש לשמור על כללי בידוד וריחוק חברתי. ונחלקו אחרונים אם המגפה נעצרה בתוך שלשים יום מהקבורה – אם צריך להתאבל¹⁷⁰.

ב. מי שנמצא בבידוד והוא אבל, או שחל יום הזיכרון לאביו או לאמו – יבקש ממישהו אחר לומר קדיש במניין¹⁷¹, אם ניתן לעשות כן.

ג. במגפת הקורונה הגבלת האבלות נובעת בעיקר בגלל הצורך בריחוק חברתי.

ד. בימינו ניתן לקיים בשעת הדחק הזו ניחום אבלים בטלפון, בדואר אלקטרוני, ב"זום", וכדומה.

ה. במקומות שבהם לא-עלינו ישנם מתים רבים בבת אחת, עד שאין יכולת לקבור את כולם עד עבור מספר ימים ואפילו שבועות, וגם לא ניתן לדעת בעת הפטירה מתי תתקיים ההלוויה, חלים על הקרובים דיני אבלות אחרי שהמת נמסר לחברה קדישא וכבר הזמינו תכריכים, אף שטרם קברו את המת¹⁷².

19. ברית מילה

א. ביום ז' ניסן תש"פ הוציא מחבר המאמר, בתוקף תפקידו כיו"ר הועדה הבין-משרדית להסמכה ולפיקוח על המוהלים, את הנהלים הבאים:

1. כאשר התינוק, אמו ואביו, הסנדק, או כל משתתף אחר בברית המילה בריאים - ללא כל עדות לנשאות נגיף הקורונה, או מגע עם נשא כזה, או תסמינים החשודים למחלה - חובה לקיים את ברית המילה ביום השמיני במועדו וככל הולכתו.
2. חובה על המוהל לעקוב אחרי ההנחיות של משרד הבריאות ולהקפיד למלא את כל הדרישות ככתבם וכלשונם. ביתר שאת על המוהל להקפיד על ניקיונו הכללי, ובמיוחד בניקיון ידיו ברחיצה במים וסבון ובאלקוג'ל, ועל סטריליות מכשירי המילה; לשטוף את הפה בליסטרין; לשאת מסכה על הפנים; ומומלץ שהמוהל ילבש סינר חד פעמי, ויחליפו בכל ברית.
3. על המוהל לוודא שמספר המשתתפים בברית הוא מינימום הכרחי, ובכל מקרה לא יעלה על 10 משתתפים; ועליו להקפיד על רווח של 2 מטרים בין כל משתתף. כמו כן צריך המוהל לוודא שהסנדק וכל מי שמתקרב לתינוק ולמוהל – הורים, קוואטר, ברכות וכד' - ילבש מסכה, וירחץ ידיו במים וסבון ובאלקוג'ל.

¹⁶⁷ כמבואר בשו"ע יו"ד שסג א שמותר לפנות מת לארץ ישראל, ובוודאי אם התנו כך מלכתחילה בעת קבורתו בחו"ל.

¹⁶⁸ שו"ת מהרי"ל סי' מא (וראה מה שכתב בשו"ת דברי מלכיאל ח"ב סי' צ); רמ"א יו"ד שעד יא; שו"ת רב פעלים ח"ג חיו"ד סי' כח; שו"ת דברי מלכיאל ח"ב סי' צ.

¹⁶⁹ שו"ת דברי מלכיאל שם.

¹⁷⁰ ראה שו"ת חת"ס חיו"ד סי' שמב – שצריך, ושו"ת שואל ומשיב קמא ח"א סי' שעא שלא צריך. וראה שו"ת יביע אומר ח"י חיו"ד סי' נח אות כג שהכריע שאין צריך להתאבל.

¹⁷¹ וראה בשו"ת זכר שמחה סי' ח מביא פסק מהגרעק"א בזמן מגפת כולירע שהיו הרבה יתומים שלא יצא לכל אחד מהם לומר אפילו קדיש אחד פעם בחודש (לפי המנהג שרק אבל אחד אומר קדיש, ולא כפי שהתקבל בדורות האחרונים שכל האבלים אומרים יחד קדיש), והתקין שכל האבלים יאמרו יחד קדיש אחרי עלינו לאותה שנה.

¹⁷² הגר"צ שכטר באתר ישיבה-יוניברסיטי. וראיתו מהמבואר בשו"ע יו"ד שעה ד, בדין של מת בעיר במצור; ושם שעה ב, בדין מת שנשלח למדינה אחרת; ודגול מרבבה יו"ד ריש סי' שעה במת בערב יום טוב ומסרוהו לגויים שיקברוהו ביום טוב. וראה עוד שו"ת זקן אהרן ח"ב סוסי' פח.

4. על המוהל להקפיד לשמור מרחק של 2 מטרים מכל מי שהוא בא במגע אתו לפני הברית ואחריה, כולל מתן הסברים להורים ותשובות לשאלותיהם תוך שמירת המרחק.
  5. מציצה יש לבצע בשפופרת בלבד. הנחיה זו בתוקף רק לתקופת המגפה. בעת ביצוע המציצה בשפופרת יש להרים את המסכה ולהחזירה מיד לאחר מכן.
  6. במדינה בה מחוייבים כולם לעטות מסכה על פיהם ואפס בכל מגע עם אחרים ובכל זמן, ועקב כך אסרו השלטונות להרים את המסכה לצורך ביצוע מציצה (בין בפה ובין בשפופרת) – יש מקום להתיר בשעת הדחק הגדולה הזו את ביצוע המציצה בספוג על ידי שמניחים אותו כשהוא ספוג במים או ביין ולוחצים אותו כנגד הפצע, ולא לדחות מילה בזמנה¹⁷³.
  7. מוהל נגוע בקורונה, או שיש חשש שהוא נגוע בקורונה - אסור לו לבצע ברית מילה עד שיקבל אישור מוסמך ממשרד הבריאות שהוא בריא; מוהל ששהה בבידוד בגלל מגע עם נשא נגיף הקורונה, אך הוא עצמו לא נשא הנגיף, ואין לו תסמינים החשודים למחלת הקורונה - רשאי לחזור ולמול אחרי שישלים 14 ימי בידוד.
  8. יולדת שאובחנה כנשאית קורונה, או שיש חשד שהיא נגועה בקורונה, בין אם חלתה לפני הלידה, או במהלכה, או בסמוך לאחר הלידה לפני מועד הברית, והיא מניקה את התינוק, או נמצאת בקשר הדוק אתו - יש לדחות את הברית עד אחרי שיתברר שהאם והתינוק בריאים על פי אישור ממשרד הבריאות; יולדת שהייתה במגע עם חולה קורונה, בין לפני הלידה, או במהלכה, או בסמוך לאחר הלידה לפני מועד הברית, והיא מניקה את התינוק או נמצאת בקשר הדוק אתו, והיא נמצאת בבידוד – יש לדחות את הברית עד שהאם תשלים 14 ימי בידוד, כשאין לה או לתינוק תסמינים החשודים למחלת קורונה, ואין צורך להמתין שבעה ימים.
  1. דין זה נכון לכל מי שמטפל בתינוק מהלידה ועד הברית, והוא נשא קורונה, או שהיה במגע עם נשא קורונה והוא בבידוד.
- וכבר כתב הרמב"ם מילה א יח: אין מלין אלא ולד שאין בו שום חולי, שסכנת נפשות דוחה את הכל, ואפשר למול לאחר זמן, ואי אפשר להחזיר נפש אחת מישראל לעולם¹⁷⁴.

20. נישואין

- א. עצם קידושי אשה מצריך את החתן והכלה, שני עדים ומסדר החופה וקידושין. אבל ברכות אירוסין צריך לכתחילה שיהיו עשרה¹⁷⁵, ובעניין ברכות הנישואין צריך עשרה לעיכוב, והחתן מן המניין¹⁷⁶, אלא שנחלקו הפוסקים אם הדין שכלה בלא ברכה אסורה לבעלה הכוונה כפשוטו שאם לא ברכו ברכת חתנים האשה אסורה לבעלה, או הכוונה שהארוסה אסורה לבעלה עד שתיכנס לחופה, אבל ברכות חתנים אינן מעכבות¹⁷⁷. ומגדולי האחרונים יש מי שהכריע כדעה אחרונה¹⁷⁸.

¹⁷³ אמנם יש שאסרו שיטת מציצה כזו - שו"ת דעת כהן סי' קמא-קמב; אות חיים ושלוס סי' רסד סק"י"ב; שו"ת לבוש מרדכי סי' ל; ערוה"ש יו"ד רסד יט. וראה במאמרו של י. לוי, המעין, ניסן תשכ"ה, עמ' 8 ואילך, הנ"ל, נועם, ט, תשל"ו, עמ' רצ ואילך, שו"ת מנח"י ח"ט סי' צז, ושו"ת באר משה ח"ב סי' עד-עה וסי' פ, שאין בכוח הספוג למצוץ הדם ממקומות הרחוקים. אך יש שהתירו זאת בשעת הדחק – ראה החת"ס במכתבו לתלמידו בשו"ת יד אלעזר סי' נה, ובכתב העת כוכבי יצחק ח"א עמ' מ, ווינה תרז/1847, והובאה בשו"ת מהר"ץ חיות סי' ס; בערוך השלם, קוהוט, כרך א עמ' 120; בס' דם ברית עמ' 27-28; ובס' הברית סי' רסד בביאה"ל סי' סק"ג; שו"ת מטה לוי ח"ב סוסי' ס; שו"ת יד אלעזר סי' נה (והביאו בביאה"ל סי' שלא ס"א שאף התיר זאת בשבת. וראה מה שכתב בנידון בשו"ת צ"א ח"י"ח סי' כד). וראה באריכות בשו"ת מנח"ש ח"א סי' לב, ומה שכתב על דבריו בשו"ת באר משה ח"ב סי' עה.

¹⁷⁴ נהלים אלה אושרו ע"י שני הרבנים הראשיים לישראל, הגר"י יוסף והגר"ד לאו.

¹⁷⁵ שו"ע אבהע"ז לד ד.

¹⁷⁶ שם סב ד.

¹⁷⁷ ראה ב"ש שם סק"ד.

¹⁷⁸ שו"ת נובי"ק חאבהע"ז סי' נו.

ב. לפיכך יש מי שכתבו שאם יש סכנת הדבקה בזמן מגפה וצריך שיתקבצו כמה שפחות בני אדם יחד, יעשו חופה ויחוד עם שני עדים, בלא עשרה¹⁷⁹.

ה. קדימויות¹⁸⁰ בטיפול בחולי קורונה במצב של מחסור חמור

1. פתיחה

הסוגיה החמורה והקשה ביותר במצבי מגפות עולמיות היא שאלת הקדימויות בטיפול רפואי מתקדם כאשר קיים מחסור במיטות לטיפול נמרץ, במכשירי הנשמה, בעזרי מיגון, בחומרי בדיקות ובתרופות, ובכוח אדם מיומן – רופאים, אחיות, טכנאים וכד'. במצבים כאלה צריך לקבל החלטות טרגיות וקשות של העדפת חולים מסויימים על פני אחרים בגלל היעדר משאבים הנחוצים לטיפול בכל אחד.

נגיף הקורונה גורם לקשיי נשימה בדרגות שונות. החולים הקשים נזקקים לאשפוז ביחידות לטיפול נמרץ, והקשים במיוחד זקוקים להנשמה באמצעות מכשירי הנשמה. לאור מספר הנדבקים הגדול, ובמיוחד המספר הגדול של הנזקקים למכשירי הנשמה, הגיעו מספר מדינות לאי ספיקה של מערכת הבריאות, ונאלצו לקבוע קריטריונים לקדימויות במתן טיפול נשימתי מורכב. במדינת ישראל, בעת כתיבת מאמר זה, לא קיימת בעיה כזו, כי מספר החולים הקשים הנזקקים להנשמה מלאכותית הוא נמוך, והמדינה דאגה לבנות חדרי טיפול נמרץ ארעיים רבים, רכשה ובנתה מכשירי הנשמה, והכשירה רופאים ואחיות לטיפול בהנשמה. אך קיים החשש שח"ו נגיע למצב דומה לאיטליה, לספרד, לצרפת או לארה"ב, ויצטרכו להתקבל החלטות על קדימויות בטיפול בחולי קורונה הזקוקים להנשמה.

2. מצבים של קביעת קדימויות בזמן מחסור

הסוגיה של קביעת קדימויות במצבי מחסור מוכרת מאז ומעולם בצורות שונות, ובגין סיבות שונות:

מצבים המוגדרים כאירועים רבי-נפגעים (אר"ן = אירוע רב-נפגעים), כגון תאונות דרכים עם פצועים רבים בבת אחת ובו-זמנית; אסונות טבע, כמו רעידות אדמה, שיטפונות, סופות טורנדו וצונמי וכיו"ב; מלחמות עם פצועים בנשק קונבנציונלי ובלתי-קונבנציונלי (אב"כ = אטומי, ביולוגי, כימי); אסונות תעשייתיים, כמו דליקות, התפוצצויות, דליפת חומרים רעילים וכיו"ב; ולעניינינו מגפות המוניות, כגון דֶבֶר, כולירע, שפעת, אבולה, איידס וכד'.

המדובר בדרך כלל באירוע פתאומי ובלתי חזוי מראש, בו נפגעים בני אדם רבים בפציעות פיזיות ונפשיות בדרגות שונות, בתוך פרק זמן קצר, וכאשר קיימת יכולת מוגבלת מצד המערך הרפואי לתת פתרונות מלאים לכל אחד מהנפגעים, הן בגלל היעדר כוח אדם ואמצעים מספיקים, והן בגלל מהירות ההתערבות הנדרשת.

בכל אלה צריכים להתקבל החלטות ביחס לקדימויות בטיפול, ואכן קיימים הנחיות והוראות שונות הנוגעים לפתרונות אפשריים להחלטות טרגיות וקשות אלה. קיימות שיטות שונות לקביעת קדימויות, כגון טיפול על ידי הטלת גורל, או טיפול בשיטת כל הקודם זוכה, היינו במי שהרופא פוגע תחילה - בו הוא יטפל. לשתי שיטות אלו יש צדק מוסרי בכך שהטיפול הוא אקראי, ולכאורה ניתן סיכוי שווה לכל חולה, אך הוא פחות מוסרי בכך שהוא איננו מתחשב בדרגות החומרה של הפציעות, בסיכויים להצלת חיים, ובעיקר בהקרבת רבים למען יחידים.

מגפת הקורונה העולמית יצרה דילמה הלכתית מהמורות, הקשות והטרגיות ביותר של צורך בקביעת קדימויות לטיפול בחולים קשים ומונשמים. משמעות החלטות טרגיות אלו היא שבמצב של היעדר אמצעים וכוח אדם מספיקים לטפל בו-זמנית בכל החולים הזקוקים לטיפולים מצילי

¹⁷⁹ שו"ת עמק הלכה (גולדשטיין) ח"א סי' סז; הלכות קורונה להגר"צ שכטר.

¹⁸⁰ Triage. וכיום מכנים זאת תיעדוף.

חיים, חלק מהחולים הקשים במיוחד לא יזכו לטיפול מציל חיים מיטבי. אשר על כן מדובר בשאלות של חיים ומוות באופן מייד, מוחשי וממשי.

3. מקורות הלכתיים לדיון בקדימויות להצלה

אף שקיימים מספר מקורות הלכתיים רלוונטיים לדיון בשאלה של קביעת קדימויות להצלת חיים במצבי מחסור באמצעים או בכוח אדם, אך המורכבות המודרנית של מצבים כאלה לא מוצאת בקלות פתרונות מובנים בהלכה. וכבר כתב ההגרש"ז אויערבאך: "אגיד לו נאמנה שאין אני קובע מסמרים בכל מה שכתבתי [בעניין קדימויות], כי השאלות הן חמורות מאד, ואינני יודע ראיות ברורות"¹⁸¹.

המקורות העיקריים לדיון בשאלת קדימויות בטיפול מציל חיים, או בהעדפת חולים במצבי מחסור, הן כדלקמן:

א. שנים שהיו מהלכין בדרך, וביד אחד מהן קיתון של מים. אם שותין שניהם – מתים, ואם שותה אחד מהן – מגיע לישוב. דרש בן פטורא, מוטב שישתו שניהם וימותו, ואל יראה אחד מהם במיתתו של חברו; עד שבא רבי עקיבא ולימד 'וחי אחיך עמך' - חיך קודמים לחי חברך¹⁸².

באופן עקרוני סוגיה זו איננה רלוונטית לדיון שלפנינו, שכן כאן מדובר במצב שאמצעי ההצלה המוגבל שייך לאחד מהאנשים שנמצאים בסכנה, בעוד שהדיון לפנינו מתייחס למצב של חסר באמצעי הצלה כשהאמצעי שייך לציבור.

ב. משנה: כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתין, ונתין לגר, וגר לעבד משוחרר. אימתי, בזמן שכולם שוים, אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ - ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ¹⁸³.

הלכה למעשה כבר כתבו גדולי הפוסקים בדורנו שלא נוהגים כמשנה זו¹⁸⁴.

ג. מספר סוגיות קובעות את העקרון שאין דוחים נפש מפני נפש – הן באי מסירת אדם אחד להריגה¹⁸⁵, או לפגיעה מינית¹⁸⁶, כדי להציל אחרים, והן באי העדפת מבוגר על פני תינוק¹⁸⁷.

ד. מספר סוגיות מסדירות את היחס בין טובת היחיד וטובת הכלל במקרים של משאבים מוגבלים¹⁸⁸.

¹⁸¹ שו"ת מנחת שלמה תניינא (ב-ג) סי' פו אות א (פורסם באסיא נט-ס, אייר תשנ"ז עמ' 48).

¹⁸² ב"מ סב א. ראה על סוגיא זו בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 77. וראה עוד במאמרו של הגר"ש דיכובסקי, דיני ישראל ז' תשל"ז עמ' מה ואילך.

¹⁸³ הוריות יג א, ונפסק להלכה ברמב"ם מתנות עניים ח יז-יח, ובטושו"ע יו"ד רנא ח-ט. וראה הוריות שם במשנה הקודמת שאיש קודם לאשה להחיות ולהשיב אבדה. ראה באריכות בסוגיה זו בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 86-88.

¹⁸⁴ ראה שו"ת אגרות משה חח"מ ח"ב סי' עד אות א, שאפילו כשהגיעו בבת אחת, ואין עדיפות רפואית לאחד מהם, קשה לעשות מעשה על פי המשנה בהוריות בלא עיון גדול (וראה גם במסורת משה ח"א חח"מ סי' סב); ושו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב (תניינא סי' פו אות א), שבזמננו קשה מאד להתנהג לפי כללי הקדימויות של המשנה. אמנם ראה בשו"ת שבט הלוי ח"י סי' קסז אות א שגם כיום יש לנהוג על פי הקדימויות של המשנה.

¹⁸⁵ תוספתא תרומות ז כג; ירושלמי תרומות ח ד; בראשית רבה צד ט.

¹⁸⁶ משנה תרומות ח יב; רמב"ם יסודי התורה ה ה; טושו"ע יו"ד קנז א.

¹⁸⁷ משנה אהלות ז ו; סנהדרין עב ב.

¹⁸⁸ משנה: אין פודין את השבויין יתר על כדי דמיהן, מפני תיקון העולם (גיטין מה א; רמב"ם מתנות עניים ח יב; טושו"ע יו"ד רנב ד). וראה תוס' שם ד"ה דלא, רמב"ן, רשב"א ומאירי שם, אם מחלוקת זו היא כמחלוקת ת"ק ורשב"ג בכתובות נב א, בענין פדיון אשתו, עיי"ש. ואגב, ראה שו"ת רדב"ז ח"ג סי' מ, שעולה מדבריו כי "כדי דמיו" אינו ערכו של האדם בשוק עבדים, אלא הערך שמקובל לשלם בעולם לפדיון שבויים; מעיין של בני העיר - חייהן וחיי אחרים, חייהן קודמין לחיי אחרים; בהמתם [ובהמת אחרים, בהמתם] קודמת לבהמת אחרים; כביסתן וכביסת אחרים, כביסתן קודמת לחיי אחרים; חיי אחרים וכביסתן, חיי אחרים קודמין לכביסתן. רבי יוסי אומר, כביסתן קודמת לחיי אחרים (נדרים פ ב). וראה תוספתא ב"מ (ליברמן) יא לג-לה; ירושלמי שביעית ח ה, ושם נדרים יא א. וראה בנידון בשו"ת לב שומע לשלמה (ר"ש דיכובסקי) ח"ב סי' לט. וראה גם ר"ש דיכובסקי, תורה שבעל-פה, לא, תש"נ, עמ' מ ואילך;

בנידוננו, בגין הפנדמיה העולמית של מגפת הקורונה צפוי מחסור באמצעים ובכוח אדם להצלת חיים, כולל מיטות טיפול נמרץ, מכשירי הנשמה, ערכות מיגון מתאים לצוות, וכוח אדם – רופאי טיפול נמרץ, אחיות טיפול נמרץ, טכנאים למכשירי הנשמה.

4. גדרי ההלכה בקביעת קדימויות להצלה

- א. קיימת חובה על המדינה לעשות את כל הנדרש וככל האפשר כדי לספק את כל הדרוש להצלת חיים בעת המגפה על מנת שלא להגיע למצב הדורש החלטות טרגיות וגורליות של קדימות בטיפול על חשבון אחרים. יחד עם זאת, על המדינה לאזן את הצרכים הנדרשים להצלת חיים מול צרכים חיוניים אחרים¹⁸⁹.
- ב. "לפיכך נברא אדם יחידי, ללמדך שכל המאבד נפש אחת מעלה עליו הכתוב כאילו איבד עולם מלא, וכל המקיים נפש אחת מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא"¹⁹⁰. ערך החיים של כל אחד ואחת הוא ערך עליון, ובדרך כלל קיימת חובה מוסרית והלכתית לעשות ככל הניתן להציל את חייו של כל אדם.
- ג. כל עוד המדינה לא הגיעה לאי ספיקה של מערכות הבריאות, ועדיין קיימים אמצעים וכוח אדם הנדרשים לטיפול בחולים קשים, יש להמשיך ולתת טיפול מירבי לכל חולה הזקוק לכך, בין אם הוא חולה קורונה, או חולה בגלל סיבות רפואיות אחרות שאינן קשורות לקורונה.
- ד. קיימת חובה על כל אזרח במדינה לקיים בהקפדה יתירה את כל ההנחיות של הממשלה למניעת הידבקות ולמניעת הדבקה, על מנת למנוע תחלואה קשה שעלולה להגיע למצב של אי ספיקת מערכת הבריאות.
- ה. כל אדם שיכול להציל את זולתו מחוייב לעשות זאת מדין לא תעמוד על דם רעך¹⁹¹. ברם נפסק על ידי רוב הפוסקים שאין אדם חייב להכניס עצמו לספק סכנה כדי להציל את חברו מוודאי סכנה¹⁹².
- אך ביחס לעובדי בריאות הדבר שונה, שכן רופא ועובד בריאות חיוני אחר רשאי לטפל בחולים גם אם יש בכך כדי חשש סכנה לחייו, ובוודאי שלכל הדעות אין עליו איסור להיכנס לספק סכנה¹⁹³. לפיכך, מותר לצוות רפואי לטפל בחולה במחלת קורונה המדבקת, אבל עם הזהירות המתחייבת מפעולה כזו, להיות ממוגן היטב, ולהקפיד הקפדה יתירה על כל כללי מניעת ההידבקות במצבים כאלה.
- וראויים דברי הפוסקים להישמע: "באופן עקרוני אין לתת כללים ברורים וקבועים בשיעור ההסתכנות להצלת הזולת ובמניעה ממנה, אלא הכל לפי העניין, ויש לשקול העניין בפלס, ולא לשמור על עצמו יותר מדאי, ולא לדקדק ביותר"¹⁹⁴, כאותה שאמרו: המדקדק עצמו בכך, סופו שבא לידי כך¹⁹⁵, ולא כל חשש רחוק נקרא ספק פיקוח נפש, ואם אין בזה גדר ספק נפשות יש חיוב הצלה, ודבר זה מסור לחכמים ולבקיאים¹⁹⁶.

ההני"ל תחומין לב תשע"ב עמ' 153 ואילך). וראה באריכות בסוגיה זו בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 107 ואילך.

¹⁸⁹ יש לציין כי אכן הרשויות המוסמכות במדינת ישראל ניצלו כהלכה את הזמן שבו לא היה מחסור כדי להקים יחידות קורונה בכל בתי החולים במתחמים מבודדים, לרכוש ואף לייצר מכונות הנשמה בכמות גדולה, להכשיר רופאים ואחיות שאינם מומחים בטיפול נמרץ כדי להגדיל את הצוות המיומן, לרכוש אמצעי מיגון מתאימים ועוד.
¹⁹⁰ סנהדרין לו א.

¹⁹¹ ויקרא יט טז. וראה סנהדרין עג א; רמב"ם הל' רוצח א יד; טוש"ע חו"מ תכו א.

¹⁹² ראה באריכות בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 53 ואילך.

¹⁹³ איגרת רעק"א בס' אגרות סופרים מכתב ל; שו"ת ציץ אליעזר ח"ח סי' טו פ"י סק"יג, ושם ח"ט סי' יז פ"ה; שו"ת שבט הלוי ח"ח סי' רנא אות ז; הגר"י נויבירט, הובאו דבריו בנשמת אברהם מהדורה שניה חחו"מ סי' תכו סק"ב4; שיעורי תורה לרופאים ח"א סי' מו; שו"ת מנחת אשר ח"ג סי' קכב. וראה עוד נשמת כל חי ח"ב חחו"מ סי' מט; שו"ת רמ"א סי' יט (סי' כ בדפוסים אחרים); שו"ת דברי יציב חחו"מ סי' עט.

¹⁹⁴ פת"ש חו"מ סי' תכו סק"ב; ערוה"ש חו"מ תכו ד; מ"ב סי' שכט סק"יט.

¹⁹⁵ ראה ב"מ לג א; טוש"ע חו"מ רסד א.

¹⁹⁶ פת"ש שם.

- ו. אכן ההלכה משתנה במצבים בהם מספר בני אדם זקוקים לטיפול מציל חיים, אך ניתן לטפל רק בחלק מהם בגלל מחסור במיטות טיפול נמרץ, או מכשירי הנשמה, או בצוות רפואי מיומן. במקרים כאלה צריך לקבוע דירוג להצלת חיים, גם במחיר הכואב של מות אחרים.
- ז. הדבר מבוסס על התפיסה העקרונית שהציבור והכלל איננו רק אוסף של יחידים, אלא הוא יחידה עצמאית, בעלת מהות מיוחדת עם חוקים משלה, ועם צרכים של ציבור ככלל, לעתים גם על חשבון היחיד, ואף שאין היחיד מתבטל כנגד הציבור, בכל זאת יש לציבור משקל מיוחד בפני עצמו במצבים שונים¹⁹⁷. לפיכך, יש צורך לאזן בין הצרכים של הציבור כיחידה עצמאית, לבין הצרכים של כל יחיד ויחיד המרכיב את הציבור.
- ח. קדימויות אלו נכונות במיוחד כאשר מדובר בחולה שגם לפני ההידבקות בקורונה היה בגדר חולה הנוטה למות, או שהוא סובל ממחלות רקע קשות שלפי נתונים סטטיסטיים סיכויי ההישרדות שלו באם יזדקק להנשמה בגין מחלת הקורונה הם קלושים מאד.
- ט. הכלל ההלכתי בקביעת קדימויות להצלה הוא ההתחשבות בחומרת המצב הרפואי, ובסיכויים להצלחת פעולות ההצלה¹⁹⁸. לפיכך אם ישנם חולים שמצבם הרפואי קשה יותר מאחרים, וסיכוייהם הרפואיים להפיק תועלת מהטיפול להצלתם טובים יותר מהאחרים, הם קודמים לאלו שמצבם הרפואי קל יותר, ושהסיכויים הרפואיים שלהם קלושים¹⁹⁹.
- י. העקרונות הללו מבוססים על הכללים ההלכתיים הבאים: בריא ומסוכן - בריא קודם²⁰⁰, והיינו ש"בריא" הוא מי שצריך את הטיפול הרפואי, ויש סיכויים טובים להצלחת הטיפול, לעומת מסוכן שיש לו מחלות רקע קשות, והסיכויים להצלחתו נמוכים יותר; טריפה ושאינו טריפה - יש קדימות להצלת זה שאינו טריפה על פני הטריפה²⁰¹; חיי עולם וחיי שעה - חיי עולם קודם²⁰², ואפילו ספק חיי עולם קודם לחיי שעה²⁰³.
- יא. הרופאים הם המופקדים על פי ההלכה לקבוע את מידת הסכנה של כל חולה, ואת הסיכויי ההישרדות שיש לכל חולה.
- יב. שיקולים של מגדר, גזע, דת, לאום, מצב כלכלי, מעמד חברתי, עיסוק וכדומה – אינם מהווים גורמים לקביעת קדימויות.
- יג. גם גיל כרונולוגי כשלעצמו איננו מהווה שיקול להעדפת צעיר על פני זקן²⁰⁴, אלא כחלק ממכלול גורמי הסיכון.

¹⁹⁷ ראה שו"ת חת"ס חח"מ סי' קעז; רי"ד סולובייצק, על התשובה, מאמר בין היחיד והציבור; אדרת אמונה (קלכהיים) עמ' 189, בשיטתו של המהר"ל בנידון. וראה עוד בכוזרי מאמר ג אות יט.

¹⁹⁸ שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב (תניינא סי' פו אות א). וכן כתב הגרש"ז אויערבאך במכתבו שפורסם בחוב' אסיא, נט-ס, אייר תשנ"ז, עמ' 48; הגר"א וייס, במכתב תשובה כת"י אלי (א.ש.).

¹⁹⁹ שו"ת אגרות משה חח"מ סי' עג אות ב; שו"ת מנחת שלמה שם; שו"ת ציץ אליעזר ח"ט סי' כח אות ג, ושם ח"י"ז סי' עב אות יד ואילך; שו"ת שבט הלוי ח"י סי' קסז; שו"ת קובץ תשובות ח"ג סי' קנט, שמשוכן קודם אפילו לתלמיד חכם; שו"ת תשובות והנהגות ח"א סי' תתנח; שו"ת מנחת אשר ח"א סי' קטו, ושם ח"ב סי' קכו. וראה עוד בס' חקר הלכה אות ח בעניני חולה; שיעורי תורה לרופאים ח"ג סי' קסא.

²⁰⁰ פרמ"ג או"ח סי' שכח משב"ז סק"א; שולחן עצי שטים (לבעל המרכבת המשנה) סי' א ס"ו; באה"ט או"ח סי' שלד סקכ"ב; חי' רעק"א יו"ד סי' שלט ס"א. וראה שו"ת ציץ אליעזר ח"ט סי' יז פ"י אותה, ושם ח"י"ז סי' עב אות יז.

²⁰¹ סי' חסידים סי' תשכד; שו"ת ציץ אליעזר ח"י"ז סי' י, וסי' עב; ר"מ וינברגר, עמק הלכה-אסיא, א, תשמ"ו, עמ' 109 ואילך.

²⁰² תפא"י יומא פ"ח בועז אות ג; יעב"ץ במגדל עז פרק אבן הבוחן פינה א אות צב; שו"ת אגרות משה חח"מ סי' עג אות ב; שו"ת ציץ אליעזר ח"י"ז סי' עב אות טו ואילך; שיעורי תורה לרופאים ח"ב סי' קכג; שו"ת מנחת אשר ח"ב סי' קכו.

²⁰³ הגר"י גולדברג, הובאו דבריו במאמרו של א. סדן, אסיא פא-פב תשס"ח עמ' 42, והנ"ל תחומין לו תשע"ו עמ' 209 ואילך. בשיטת החזו"א בנידון יש לכאורה סתירה בביאורו את מחלוקת ר"ע וכן פטורא בסוגיא של שנים שהולכים במדבר (ב"מ סב א), בין מה שכתב בליקוטים למס' ב"מ סי' כ, לבין מה שכתב בגליונות על ר"ח מבריסק בהל' יסודי התורה, וי"ל. וראה מנחת אשר עה"ת ויקרא סי' נט אות ג.

²⁰⁴ שו"ת אגרות משה חח"מ סי' עה אות ז; שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב, והגרש"ז אויערבאך במכתבו שפורסם בחוב' אסיא, נט-ס, אייר תשנ"ז, עמ' 48, שהתחשבות בגיל לא בא בחשבון כלל. אמנם

יג. במקרה שכבר הנשימו חולה קשה, ומתברר שסיכוייו לשרוד קלושים ביותר, ודינו כחולה הנוטה למות²⁰⁵ – יש להימנע מלהתחיל כל טיפול רפואי חדש מאריך או תומך חיים; יש להימנע מחידוש תרופות כולל פרסורים; יש להפסיק לבצע בדיקות שונות, כגון בדיקות דם המיועדות לעמוד על מצבו של החולה; אין להמשיך ולנטר את החולה במצב זה, היינו להמשיך ולבדוק את לחץ הדם, קצב הלב, וריווי החמצן, ואין לתקן את הפרמטרים של מכשיר ההנשמה בהתאם למצבו של החולה; יש להימנע מפעולות החייאה כלשהן²⁰⁶. מותר גם להוריד בהדרגה את קצב ההנשמה ואת ריכוז החמצן של מכונת ההנשמה עד למידה שלא ניכרת הרעה מיידיית במצבו הנשימתי של החולה²⁰⁷, ואם התייצב מצבו של החולה על מערכת ההנשמה המופחתת אין להחזיר את דרגת ההנשמה לקדמותה אם חלה החמרה מאוחר יותר²⁰⁸.

יד. חולה קורונה שאושפז בטיפול נמרץ ואף אם הוא הונשם, ואובחן כמי שסיכוייו לשרוד קלושים – מותר להוציאו מטיפול נמרץ על מנת לפנות את המיטה לחולה שסיכוייו לשרוד גבוהים, ולאשפזו במחלקה רגילה, מכיוון שאדם בהגדרה של חיי עולם קודם למי שיש לו רק חיי שעה²⁰⁹, וצריך להמשיך לטפל בו המחלקה רגילה ככל האפשר²¹⁰. האמור (שמותר להעביר מהיחידה לטיפול נמרץ להמשך טיפול במחלקה) נכון גם אם החולה כבר מוגדר מבחינה הלכתית כגוסס²¹¹.

טו. מותר לחבר שני חולים למנשם אחד, אף שזה מפחית את יעילות הטיפול לכל אחד, אבל במצב של מחסור מותר לעשות זאת²¹².

טז. גם במצבי חירום ומחסור בהם נעשה תהליך של קביעת קדימויות שבמסגרתו הוחלט לא לקבל את החולה ליחידה לטיפול נמרץ, או לא לתת לו טיפול הנשמתי, או להוציאו מהיחידה לטיפול נמרץ – חייבים להמשיך ולתת לו טיפול מיקל [פליאטיב] על פי הסטנדרטים המקובלים במקצוע זה, ואסור להזניח אותו מבחינה גופנית ונפשית כאחת.

יז. גם חולה שסיכוייו יותר קטנים לשרוד, אך הוא כבר מחובר למכשיר הנשמה, אין להעביר ממנו את המכשיר לאחר, אף שסיכוייו גדולים יותר²¹³, ואפילו הוא טריפה או חיי שעה, והדבר נעשה עבור שלם²¹⁴; ויש מי שכתבו שבכל מקרה מותר להפסיק את הטיפול בחיי

ראה יעביץ, מגדל עוז פרק אבן הבוחן פינה א, שיש להקדים צעיר לזקן. וכן התפרסמה תשובתו של הגר"צ שכטר באתר של ישיבה-יוניברסיטי להקדים צעיר לזקן מופלג. וראה עוד במאמרו של הגר"ש דיכובסקי, דיני ישראל ז' תשל"ו עמ' מה ואילך.

²⁰⁵ דין זה נכון גם אם הוא שרוי בחוסר הכרה מוחלט, ולא ברור שהוא סובל יסורים, מותר גם בו להימנע מהארכת חייו (שו"ת אגרות משה חיו"ד ח"ב סי' קעד ענף ג, ושם חח"מ ח"ב סי' עד אות א; הגרש"ז אויערבאך, הובאו דבריו בנשמת אברהם מהדורה שניה חיו"ד סי' שלט סק"ד 4א).

²⁰⁶ ראה בכל זה בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ו עמ' 369-370.

²⁰⁷ א. שטינברג, חוב' אסיא, סג-סד, תשנ"ט, עמ' 18-19, בשם הגרש"ז אויערבאך והגר"ש וואזנר.
²⁰⁸ יש אומרים שכאשר מפסיקים את פעולת מכשיר ההנשמה לצורך טיפול בחולה או במכשיר, כגון להחלפת הצינור הנכנס לריאות ומחובר למכשיר ההנשמה (הגר"ז"נ גולדברג, מוריה פח-פט עמ' נה ואילך, והני"ל, עמק הלכה-אסיא, עמ' 64 ואילך), או אם מכשיר ההנשמה מחובר למיכל חמצן שהתרוקן, אין חיוב לחזור ולחבר את המכשיר לחולה אם התברר שאינו נושם עוד (שו"ת אג"מ חיו"ד ח"ג סי' קלב; הגר"ז"נ גולדברג, שם).

²⁰⁹ שיעורי תורה לרופאים ח"ב סי' פה, ושם ח"ג סי' קסד (וכן שושנת העמקים (ר"י זילברשטיין) פרק ורפא ירפא סי' לד).

²¹⁰ שו"ת מנחת אשר ח"א סי' קטו. אמנם ראה בשו"ת אג"מ חח"מ ח"ב סי' עג אות ב שאף שהוא בגדר חיי שעה, אין להוציאו ולדחותו גם כשיש צורך במיטה לטפל בחולה שיש לו סיכויים לחיי עולם, כיון שהראשון כבר זכה במקומו, ואין הוא חייב למסור נפשו כדי להציל את חברו. ואולי במצב כה חמור של מחסור באמצעי הצלה לרבים מאד, אף הגר"מ פיינשטיין יודה, וצ"ע.

²¹¹ הגרש"ז אויערבאך, הגר"ש וואזנר, והגרש"ב לייזרזון, אסיא נה, תשנ"ד, עמ' 43-45; ספר אסיא יא (תשס"ט) עמ' 9-11.

²¹² פסקי קורונה של הגר"צ שכטר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>.

²¹³ שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב (תניינא סי' פו אות א); שו"ת אגרות משה שם; שו"ת ציץ אליעזר שם; הגר"מ הרש"ל שם.

²¹⁴ הגר"ל היילפרין, עמק הלכה-אסיא, א, עמ' 67 ואילך, ושם ח"ב עמ' 183 ואילך, ובשו"ת מעשה חושב ח"ג סי' ד-ה. וכן שמעתי מפי הגרש"ז אויערבאך. בטעם הדבר יש מי שכתב שהוא משום שהחולה בחיי

שעה, ואפילו לנתקו ממכשיר הנשמה, על מנת להציל את החולה לחיי עולם²¹⁵, ובלבד שלפי ההערכה החולה לא ימות מייד עם הניתוק של מכשיר ההנשמה ויוכל לנשום בכוחות עצמו לפחות מספר שעות²¹⁶; אבל אם על פי רוב המשך הטיפול בחולה המונשם הוא כבר ללא תועלת על פי שיקול דעתו של הרופא, וכל הפעולות המתוארות לעיל ננקטו ועדיין יש מחסור במכשירי הנשמה, ויש חולים עם סיכויים סבירים לשרוד שזקוקים למכשיר ההנשמה – יש שכתבו שמוטב להעביר את מכשיר ההנשמה למי שסיכוייו לחיות גדולים יותר²¹⁷.

יח. לאור השכיחות הגבוהה של הידבקות בנגיף הקורונה נאלצת המערכת הרפואית למנוע קרבה בין החולה הקשה לבין מי מבני משפחתו, אך יש לחתור בכל מקרה לגופו למציאת דרכים לאפשר קיום מצות ביקור חולים שהוא נחוץ במיוחד בתקופת הקורונה כשהחולים מבודדים, ובפרט למי שנוטה למות שזקוק מאד למגע אנושי ישיר עם מי מבני משפחתו, ולפחות בעת שהוא נמצא בטיפול פליאטיבי בלבד, כאשר הבדידות והמצב הסופי מוסיפים סבל נפשי עצום. במקרים כאלה יש מקום לאפשר לבן משפחה אחד לשבת ליד החולה לפרקי זמן קצרים, ובלבד שהוא מודע לסכנת הידבקות, והוא ממוגן היטב, ולאחר הביקור ישהה בבידוד, ואם יש קרוב משפחה שכבר חלה והבריא, ובפרט אם נעשתה לו בדיקה סרולוגית והתברר שיש לו נוגדנים לנגיף – בוודאי עדיף שהוא יהיה המבקר.

יט. כאשר מגיעים לאשפוז בני אדם הזקוקים לטיפול מציל חיים, וניתן לטפל רק בחלק מהם, והסיכויים הרפואיים של כולם שווים - יש אומרים שיטפל במי שרוצה²¹⁸; ויש אומרים שכאשר לא ידוע מי חשוב יותר ממי, או מי בסיכון גדול יותר ממי, הדרך העדיפה היא לחלק על פי גורל²¹⁹.

כ. ישנה קדימות לצוות המטפל בחולי קורונה לקבל את הטיפול ההנשמתי אם יש לו סיכויים להינצל²²⁰.

כא. בהלכה מצינו הבדלים בקביעת קדימויות להצלה בין חולים הבאים בבת אחת, לבין חולים הבאים בזה אחר זה. אכן במצב כמו מגפת הקורונה, גם אם כרגע יש מיטות ומכשירי הנשמה פנויים, ידוע בוודאות שיגיעו חולים קשים הזקוקים לטיפול הנשמתי ויש להם סיכויים לשרוד, ולפיכך כל כללי הקדימויות הנידונים במצב של חולים הבאים בבת אחת חלים גם במצב שיש עדיין מיטות טיפול נמרץ ומנשמים פנויים^{221, 222}. ובכל

שעה כבר זכה במקום, ו'קנה' את הזמן שצריך להיות בטיפול נמרץ והשיעבודים שיש על בית החולים והרופאים לרפואתו (שו"ת אגרות משה שם); ויש מי שכתב שהטעם הוא שאין דוחין נפש מפני נפש, ולכן אם כבר התחילו לטפל בחולה בחיי שעה אין לדחות אותו לטובת נפש אחרת, אפילו היא לחיי עולם (הגרש"ז אויערבאך שם). וכן כתב לי הגר"א וייס בתשובה כת"י.

²¹⁵ הגר"ז גולדברג, הלכה ורפואה, ב, תשמ"א, עמ' קצא ואילך; הנ"ל, עמק הלכה-אסיא, ח"א עמ' 64 ואילך, ושם ח"ב עמ' 183 ואילך; הגר"מ קליין, בשבילי הרפואה, ח, תשמ"ז, עמ' טז ואילך.

²¹⁶ הגר"ז גולדברג, שם. וכן שמעתי מפי הגרש"ז אויערבאך זצ"ל ויבלי"א הגר"א וייס שליט"א.

²¹⁷ שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב (ומשום מה השמיטו קטע זה מתשובת הגרש"ז אויערבאך במהדורה תניינא סי' פו אות א). וכן כתב לי הגר"א וייס בתשובה כת"י.

²¹⁸ חזו"א יו"ד סי' סט אות ב, ושם ב"מ ליקוטים סב א סי' כ; שבט מיהודה שער א פ"ח; הגר"מ הרש"ל, הלכה ורפואה, ד, תשמ"ה, עמ' פב ואילך.

²¹⁹ שו"ת אגרות משה חח"מ ח"ב סי' עה אות ב; במראה הבזק ח"א סי' פ"ט הע' 2, בשם הגר"ש ישראל. ובעניין משמעות הטלת גורל במצבי ספק בדרך כלל ראה מה שכתבתי בספרי "הרפואה כהלכה" כרך ה עמ' 89-90 בהע' 18.

²²⁰ ראה שו"ת נס להתנוסס סי' סז (וראה גם מאמרו של ר"י זילברשטיין תחומין לז תשע"ז עמ' 85 ואילך); שיעורי תורה לרופאים ח"ג סי' קסא. והוא מגדר שרבים צריכים לו. וכן משמע מדברי רש"י הוריות יג א ד"ה להחיותו, שמשוח מלחמה קודם לסגן, משום שהציבור צריך למשוח המלחמה יותר מהסגן, והוא בס' חסידים (ויסטינצקי) סי' תתתע"ה.

²²¹ ראה שו"ת ציץ אליעזר ח"ז סי' עב אות כ, וכן שם סי' י. הגרש"ז אויערבאך הסכים לפסק זה, הובאו דבריו במאמרו של הגר"מ קליין, בשבילי הרפואה, ח, תשמ"ז, עמ' טז ואילך. וראה שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' פב אות ב; שו"ת תשובות והנהגות ח"א סי' תתנח. וכן כתב בפסקי קורונה של הגר"צ שכתר, פורסם באתר <https://www.kolcorona.com/rav-schachter-official-pesakim>. אמנם בשו"ת שבט הלוי ח"י סי' קסז אות א פסק שכאשר באים זה אחר זה יטפלו במי שבא ראשון, אך אין כן דעת רוב הפוסקים.

מקרה במצבי הקיצון של ריבוי חולים הזקוקים להנשמה ומחסור במיטות טיפול נמרץ ו/או במכשירי הנשמה – המצב יהא כזה שהרבה יבואו בבת אחת, ויהא צורך לקבוע קדימויות ביניהם.

שונות

- א. היה דָּבָר בעולם, ואמרה אשה שבעלה מת בדבר - יש אומרים שהיא נאמנת²²³, ויש אומרים שאינה נאמנת²²⁴.
- ב. מנהג קדום היה להעמיד חופה של יתומים או עניים בבית העלמין כסגולה לעצירת מגיפות²²⁵.
- ג. מותר לתת זריקות חיסון לאנשים בריאים שהיו במגע עם חולה במחלה מדבקת²²⁶.

ו. סיכום

כולנו תפילה לבורא עולם שיאמר לצרותינו די, ושתיעלם המגפה הרעה הזו מן העולם: אבינו מלכנו, מנע מגפה מנחלתנו.

מגפת הקורונה לימדה את האנושות כולה, ואת המדענים והרופאים בתוכה, פרק חשוב בצניעות ובענווה. חשבנו שהקדמה המדעית והרפואית תיתן בידי האנושות יכולת שליטה מלאה בעולם. אבל שוב הוכח שיש כל כך הרבה דברים בעולמנו שאין לנו יודעים עליהם, וצריכים לנו להתמודד עמם בדרכים חדשות ויצירתיות.

מגפה זו, כמו קודמותיה בהיסטוריה האנושית, לימדה אותנו לקיים את המצוות של ונשמרתם מאד לנפשותיכם, לא תעמוד על דם רעך, חמירא סכנתא מאיסורא – שכולם באים להורות על קדימויות בקיום מצוות הבורא יתברך.

ואמנם בפועל, אף במצבי שגרה לא מקבלים כל חולה הזקוק להנשמה ליחידה לטיפול נמרץ על פי אותם שיקולים, וק"ו במצב של פנדמיה עולמית.

²²² והדבר דומה לכלל שקבע בשו"ת נובי"ת חיו"ד סי' רי, שהיתר ניתוח המת הוא דווקא שהחולה בפנינו (וראה שו"ת חת"ס חיו"ד סי' שלו; שו"ת מהר"ם שיק חיו"ד סי' שמו-שמו; נחל אשכול על ספר האשכול ח"ב עמ' 117 ואילך; שו"ת מלמד להועיל חיו"ד סי' קח; שו"ת דודאי השדה סי' עו; שבט מיהודה בסוף הספר במהדורת תשט"ו; ר"י אריאלי, תורה שבעל פה, ו, תשכ"ד, עמ' מ ואילך, והני"ל, נועם, ו, תשכ"ג, עמ' פב ואילך; שו"ת שבה"ל ח"ח סי' רס אות א). אך כבר קבע החזו"א יו"ד סי' רח אות ז (אהלות סי' כב סקל"ב) שבימינו לאור אמצעי התקשורת המשוכללים כל העולם הוא בגדר לפנינו (וראה רי"ד סולובייצק, הובאו דבריו במאמרו של צ. זינגר, טורי ישורון, גליון ה, תשרי תשכ"ז, עמ' 33; רי"א ליעבס, נועם, יד, תשל"א, עמ' כח; ר"י אריאלי, נועם, ו, תשכ"ג, עמ' פב ואילך, והני"ל תורה שבעל פה, ו, תשכ"ד, עמ' מ ואילך; רח"ד רגנשברג, הלכה ורפואה, ב, תשמ"א, עמ' ט ואילך; תורת הרפואה, עמ' 209 ואילך).

²²³ יבמות קיד ב, מחלוקת אם נאמנת אם לאו; רמב"ם גירושין יג ז. וראה בגיטאות השונות בשיטת הרמב"ם באוצה"פ סי' יז ס"ק תטז; המחבר, שו"ע אבהע"ז יז נה.

²²⁴ טור ורמ"א, אבהע"ז יז נה; שו"ת הר"ן סי' ג; ישי"ש יבמות פט"ו סי' ג. וראה באוצה"פ שם בשיטות האחרונים בנידון. וראה עוד שם כשהאשה אמרה 'קברתי', וכן פרטי דינים בעד אחד המעיד שמת בעלה בדבר, עיי"ש.

²²⁵ ראה שו"ת מהרש"ם ח"א סי' מ; משמרת שלום חלק דינים הלכות שמחות אות ח סקל"ט; שולחן העזר ח"ב סי' ז. וראה בס' שערי ירושלים שער ז ובס' כתר שם טוב ח"ב עמ' תרפד, בעניין המגפה בירושלים בשנת תרכ"ו שמתו בה רבים ובתוכם גדולים מפורסמים ועשו חופת יתום ויתומה בבית הקברות. וראה עוד בריש ס' אהל יהושע באריכות. וראה בס' השואה במקורות רבניים עמ' 358 ואילך על מנהג זה בגטאות שונים בעת השואה. יש שקראו לחתונות אלו "חתונות שחורות", או "חתונות יתומים". וראה בס' Zimmels HJ: Magicians, Theologians and Doctors. E Goldston & Son, 1952, pg. 233 n.141.

²²⁶ שו"ת תשובה מאהבה ח"א סי' קלה.

ואף כי אין כמו תפילה ותחינה לבורא עולם להעביר את רוע הגזרה, אבל צריכים אנו לעשות את ההשתדלויות בדרך הטבע, מה שמחייב את כולנו בכל אתר ואתר לקיים את כל ההנחיות וההוראות של הרופאים ושל רשויות הבריאות והמדינה ככתבם וכלשונם, מגדרי פיקוח נפש, ומגדרי רודף.

ליהודי המאמין לימדה מגפת הקורונה את גודלו של בורא עולם שבאמצעות נגיף קטנטן מלמד הוא אותנו את נוכחותו ואת כוחו. דוד המלך אמר: **מָה גָדְלוֹ מַעֲשֵׂיךָ ה' מָאד עֲמָקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ (תהלים צב ו),** וכן: **מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ה' כָּל־מַעֲשֵׂיךָ בְּחֶכְמָה עָשִׂיתָ מְלָאָה הָאָרֶץ קִנְיָנָךָ (תהלים קד כד),** ובפרפרזה יכולים אנו לומר: **מה קטנו מעשיך ה' ...²²⁷**

אכן, האירועים יוצאי הדופן שהתרחשו בגין מגפת הקורונה מחייבים חשבון נפש עמוק דווקא אצל ציבור שומרי המצוות החרדים לדבר ה', ואצל המנהיגים הרחוקים. כדבר שבעובדה המגפה פגעה באחוזים גבוהים הן בתחלואה והן בתמותה דווקא בריכוזים החרדיים בישראל ובעולם. יתר על כן, נדמה שזו הפעם הראשונה בהיסטוריה של עם ישראל שבתקופת שיא המגפה נסגרו כל בתי הכנסיות ובתי המדרשות, ונסגרו כל תלמודית התורה והישיבות בכל רחבי העולם. דבר כזה אין לו אח ורע מאז ומעולם, שהרי גם בתקופות הקשות ביותר לעם ישראל – אם היו גזרות או מגפות במקום אחד היו ריכוזים יהודיים במקומות אחרים שהמשכיו להתפלל בבית כנסיות ובבתי מדרשות, וקול התורה לא נדם מהיכלי הישיבות ותלמודי התורה.

לפיכך מוטלת חובה קדושה על כל מי ששייך לעולם התורה והמצוות לפשפש במעשיו – הן כפרט והן כקהילה וכציבור. וכבר אמר שלמה המלך: **"אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא"²²⁸**, ודוק: אדם – כל אדם, מגדול שבגדולים ועד קטון שבקטנים, וכל אחד לפי דרגתו ומדרגתו.

מבין הרעות החולות הבולטות לעין כל הן המחלוקות הקשות בתוככי הציבורים שומרי התורה לכל הגוונים, יחד עם שנאה יוקדת בין חלקי הציבור.

מי יתן ומעז יצא מתוק, והמגפה הקשה תביא לחשבון נפש ולתשובה הן של היחידים, והן של הציבורים.

מי יתן ומעז יצא מתוק, והמגפה הקשה תביא לחשבון נפש ולתשובה הן של היחידים, והן של הציבורים.

ועל כל אלה נאמר: ותשובה, ותפילה, וצדקה – מעבירין את רוע הגזרה.

²²⁷ ראה אורות התורה ג ח; עין איה שבת פ"ה אות יב.

²²⁸ קהלת ז כ.